

Mixmailma

02.12.2005 – 29.07.2005

Joulukuu 2005

Aloitin blogikirjoittamisen verkkopäiväkirjaluonteisesti 20.7.2005. Loppuvuoden ajan kirjoitin vain Mikkisofthan Mixmaailmaan. Vuoden 2006 alusta lähtien olen kirjoittanut ensisijaisesti Verkkopäiväkirjaan, mutta kopioin selittämättömästi mielenoikusta johtuen kaiken myös Mixmaailmaan. Järjestelmä on osoittautunut sittemmin erinomaiseksi tavaksi varmuuskopioida arvokkaat päiväkirjamerkinnot. Nyt käänteiskopioin vuoden 2005 merkinnot Verkkopäiväkirjaan. Jos vaikka Microsoft palaa. Ja kosta.

2.12.2005. Mitä yhteistä on tietokoneella ja pesukoneella?

Vastaus: molemmat aiheuttavat harmaita hiuksia keinokaljulle ihmiselle. Pesukone alkoi pitää karmeata möykkää jo pari viikkoa sitten. Ensimmäinen kommentti takuusta sai minut punastumaan; onhan kuljetustuet poistettu. Äitikin siitä huomautti kun ostin koneen...hmpp. Ohjeiden lukeminen ei tietysti tullut kysymykseenkään. Tänään sitten päätin tarttua Whirlpoolia sarvista. Kaivoin netistä mallin käyttöohjeet ja ruuvasin kuljetustuen irti. Teräksisen tuen toinen reuna oli repeytynyt poikki - siitä epäsymmetrisyydestä johtui se mekkala. Sitten kone käyntiin ja pelonsekainen tunne limbiseen järjestelmään. Kappas! Kone pesi farkut ja T-paidan hiiren hiljaa A-luokan pesutuloksella. Käviköhän tässä sananmukaisesti moukan tuuri? Nyt näyttää kyllä pahalta, sillä kone yrittää tällä hetkellä selviytyä hieman raskaammasta lakanapyykistä ja tuntuu hieman pitävän ääntä...ei, jes, se linkoa hypymättä!

Tietokone on aiheuttanut niitä hiuksia hieman vähemmän aikaa. Asensin viime viikolla F-Securen uuden 2006 version. Heti asennuksen jälkeen Windows alkoi tökkiä. ITunesin musiikki pysähtyi aina parhaassa kohdassa ja teksti tuli kirjoitettaessa joskus viisikin sekuntia naputtelun jälkeen. Hyvin ystävällinen taho neuvoi Suomi24-keskustelussa että syynä voisivat olla päällekkäiset IRQ-paikat. Ja todellakin, laitteita oli rutkasti päällekkäin. Poistin laitteet, mutta sama pätkiminen jatkui. Jo tuntui siltä, että töksähtely liittyi jotenkin verkkoon. Niinpä olen kirjoittanut tätäkin offline, modeemi sammutettuna. Mutta eih...kirjoittaminen pätki edelleen. Sitten otin F-securesta pois palomuurin ja virussuojan (ei hätää, verkko on edelleen mykkänä!). Nyt kaikki toimii. Pitäisiköhän ottaa yhteyttä F-secureen? Ei jaksaisi millään, sillä takaraivossa jyskyttää yhä taannoinen Sonera-sotku. Nettiyhteys pätki n. 20 sekunnin välein niin ettei esim. nettiradion kuunteleminen onnistunut lainkaan. Soittelin tästä helpdesckiin vuoden päivät ja aina käytiin läpi samat asiat. Palaako valo? Ei, sisäisessä modeemissa ei ole valoja. Miten pitkä johto? Viisi metriä. Se on kyllä liian pitkä. Siirrä kone lähemmäs. Mutta eikös talon sisällä kulje paljon huonompilaatuista piuhaa kymmeniä tai satoja metrejä? Mitä nyt yksi parimetrinen pätke sinne tai tänne? Viimein paikalle sattui henkilö joka pyysi remppapoikaa tarkistamaan yhteyden. Kappas, heillä oli siellä pieni osa rikki! Onneksi edessä oli pakkovaihto Elisalle, jossa ainakin asiakaspalvelu on ollut selvästi parempaa. Mitenkähän F-secure? Veikkaan että ohjelma pyydetään asentamaan uudelleen, ja uudelleen, ja uudelleen... No, nyt voisin laittaa taas F-securen toimintaan ja virtaa modeemiin jotta saan tämän sepustuksen talteen. Vai...?

Erityisen hienoa netissä minusta on laupiaiden samarialaisten suuri määrä. Kymyksiä tursuaa joka luukusta ja vapaaehtoiset vastaavat niihin ahkerasti, ottamatta kuitenkaan kunniaa itselleen. Mihin me jouduimme silloin kun ei vielä ollut tällaista (yli)vertaistukiryhmää? Ihmiset jaksavat pitää toisistaan huolta - välittää. Sitä henkeä Jeesus käsittääkseni tavoitteli vuorisaarnassaan, mutta se tuntuu valitettavasti unohtuneen monelta Jeesusta omasta mielestään seuraavalta fundamentalistilta. Lähimmäisenrakkaus ja anteeksianto - niillä pärjää elämässä pitkälle kunhan riittää malttia.

Sain tänään vieraskirjaani viestin jossa todettiin mm. ”Kyllä vain...sydämellään näkee, jos vain muistaa välillä siivota sydämestään "turhat romut" kaatopaikalle ja tehdä tilaa uusille hetkille:-)”. Osuipa sopivaan kohtaan. Kiitos! Sitähän tässä tehdään - päivä kerrallaan.

3.12.2005. Hyvä mies

Se siitä perjantaista. Olen lomalla toista päivää, joten päivä kului varsin rennosti. Aikuislukion kolmannen jakson alkuun on aikaa enää reilu viikko, joten hahmottelin hieman ihmisen biologian ja hasardimaantieteen kurssisuunnitelmia. Porvooseen tuli myös keikka keväälle - käyn opettamassa Terveystieteiden oppilaitoksessa mikrobiologiaa. Mutta nyt on viikonloppu. Kun aamu valkenee, suuntaan Turkuun. Katilla on maanantaina yksi viimeisistä tenteistä, joten otan itselleni viihdykettä eli lukemista mukaan. Joskus flanellipaita-tiskiharja-pehmoiestouhu saa selkäydinkarvat pystyyn, mutta nyt tuntuu luonnolliselta ottaa mukaan Pekka Saurin kirjat Hyvä mies ja Toisen kanssa. Vieläkin puhutaan siitä, miten (suomalainen) mies ei puhu tunteistaan tai pohdi ihmissuhteitaan. Missä niitä sellaisia miehiä on? Toinen asia sitten onkin, riittääkö meillä körmyhartioilla resursseja käytännössä. Yritämmekö vetää liian monta roolia? Yritämmekö revetä moneksi - olla Teräsmiehiä (extremesporttaajia) ja Clark Kentejä (nörttejä) samanaikaisesti? Rutkasti tienaavia ja menestyviä miehiä, jotka

eivät ole käytännössä koskaan poissa kotoa? Saurin kirjat ovat lyhyitä, joten Ilkka Pyysiäisen *Synti* tai Jukka Relanderin *Ankkalinna ja lajien synty* voisivat pakkautua myös laukkuun.

Lauantaina pimeään laskeutuessa on tarkoitus käväistä joulumarkkinoilla ja Tuomiokirkossa. Lienee jo aika rauhoittua joulun aikaan. Vaikka elämän kynsimät haavat ovat yhä osittain arpeutumatta, joulun tärkeimmän ihmisen kanssa tuntuu oikealta hyvän mielen joululta. Kun elämä tarpeeksi potkii, tuntee ansainneensa tämän. Ja luulen, että taaperrus kohti valoa jatkuu...

10.12.2005. Koulua ennen joulua

Lomalla ei näköjään jouda kirjoittamaan...tai ehkä aikaa on liikaakin. Vietimme taannoisen viikonlopun Turussa ja ajoimme maanantaina Katin tentin jälkeen Nurmijärvelle. Itsenäisyyspäivänä kieltäydyimme Tarjan bileistä ja katsoimme ne Jennin ja Kaken luona hyvästi syöden ja juoden. Loppuviikon Kati on ollut perin aktiivinen - on syntynyt takki ja tänään on verhojen vuoro. Luokanopettajien ylitiöpositiivisen kirjaamisen seuraaminen käy helposti rasittavaksi. Onneksi Kati on rauhallisemmasta päästä :) Olisin voinut lähteä Katin ja hänen äitinsä kanssa tänään Ikeaan, mutta...kahden naisen kanssa Ikeassa...huh! Huominen pyhitetään lepopäiväksi ja maanantaina rentoudutaan jouluostoksilla.

Aikuislukion kurssit alkavat ensi viikolla, joten olen yrittänyt lomasta huolimatta hieman valmistella niitä. Kun aikuislukion tunteja on vain kaksi kertaa viikossa, joululoma tulee tosi tarpeeseen - onhan kolme opetuskertaa jo riuduttu :) Uudet opetus suunnitelmat kiilaavat vanhojen paikalle pikku hiljaa, mutta käytännön merkitystä sillä ei näyttäisi olevan. Biologiassa evoluutiota opetetaan ennen genetiikkaa, joten näin äkkiseltään opiskelijoilta viedään viimeisetkin mahdollisuudet ymmärtää evoluutiota. Onko tämäkin sitä paljon puhuttua ID:n esiinmarssia? Ensi viikolla alkava ihmisen biologia ei kummoisesti ole muuttunut. Hasardimaantieto ei lainkaan. Nyt vain jännitetään sitä, kuinka monta opiskelijaa kursseille saapuu.

ID:n kanssa rintarinnan jatketaan myös perinteisen kreationismin vyörytystä. Marwin L. Lubenovin kirja *Myytti apinaihmisistä: Kiista fossiilien ajoituksesta* kumoaa omasta mielestään koko ihmisen evoluutiohistorian. Kirjan juoni paljastuu takasivulta. Kirjoittaja on professori Lubenow, mutta kirjan liitteen ajoitusmenetelmistä on kirjoittanut ydinfysiikan professori Herman Schneider. Lubenowin alan (teologia ja apologetiikka) mainitseminen olisi paljastanut hänen asiantuntijuutensa laadun. Sopivasti yksityiskohtia poimimalla ja yksittäisiä tapahtumia korostamalla kirjasta on saatu raflaava. Jos ihmisen evoluution tutkimuksen historiasta löytyy puolenkymmentä ihmistä jotka ovat pahoja, koko tieteenalan täytyy olla huijausta, eikö? Jos 500 ikämäärityksessä 5 antaa fossiilin iäksi alle 50 000 vuotta, ja loput n. 300 000 vuotta, evoluutioteorianhan täytyy olla väärässä, eikö? Houkuttelevia natsi-rasisti-ateisti-korttejakaan kirja ei jätä käyttämättä. "Ulos Afrikasta"-mallin esitetään olevan keino välttää evolutiivinen rasismi. Kun afrikkalaiset eivät olekaan 'ikivanhaa rotua' se pelastaisi meidät rasismilta. Vaikea nähdä se yhteys...

*Siinä on ihmisen mitta,
siinä mieli mittaajalle:
istua ja ihmetellä
kahden jääkauden välissä.*

Juice Leskinen (runokoelmasta Jumala On)

13.12.2005. Raivausta

Lucianpäivä oli työteliäs. Yksi huone on toiminut tähän saakka varastona, ja nyt siitä pitäisi saada herttainen tila tirsamaavierailuihin. Kati teki koko päivän raportteja käsityösivuaineensa töihin, ja minä tyhjensin huonetta. Kaikkea tavaraa ei saa millään mahtumaan, joten paljon historiaa meni paperinkeräykseen, kierrätykseen ja roskiin. Löysin joitakin vuonna 1992 kirjoittamiani kirjeitäkin - niistä huokuu ahdas hiilenvärinen maailma...jo silloin. Raivaustyö jäi pahasti kesken, mutta Kati oli reipas - viikon aikana tehdyt verhot ja takki saivat näyttävät raporttinsa. Kun pöytä oli siivottu askartelupaskarteluroippeista, sille ilmestyi gourmetillallinen jääkaapissa lojuneista makkaroista, sienistä, tomaattimössöstä yms. loihdittuna. On se...

14.12.2005. Lähiopetusta

Aikuislukio alkoi taas melkein kahden kuukauden mittaisen vapaajakson jälkeen. Vapaaehtoisein kursseihin liittyy lähinnä kielisiin ja matematiikkaan keskittyvien aikuisopiskelijoiden koulussa suuri jännitys - tuleeko kursseille opiskelijoita? Viime vuonna ihmisen biologian kurssille tuli kaksi opiskelijaa ja hasardimaantieteeseen ei yhtään.

Nyt ensimmäiseen ilmestyi yksi opiskelija joka haluaa suorittaa kurssin itsenäisesti, ja hasardimaantieteeseen neljä. Pieni mahdollisuus on siihen, että opiskelijamäärä kasvaisi ensi viikolla ja kurssit voitaisiin järjestää normaalisti. Kurssien toteuttaminen poikkeuksellisesti vaatii paljon työtä, ja palkkaa maksetaan vain niiden tuntien perusteella jolloin ollaan suoraan tekemisissä opiskelijoiden kanssa. Hieman tämä painaa omanarvontuntoa, vaikkei pieni opiskelijamäärä olekaan omaa syytä. Opiskelijat vain toimivat viisaasti. No, tärkeintä että pääsin taas tekemään sitä missä olen omimmillani. Ja neljän opiskelijan ryhmässä saattaa jotain aivotoimintaa esiintyäkin.

Illalla katsoin DVD:ltä jakson Columbon kolmatta tuotantokautta. Columbossa on jokin mystinen lumous. Vaikka rääsyisen miehen tutkimukset ovat lämminhenkisyydessään kaukana henkirikosten raasta maailmasta, ne ovat kuitenkin jollain oudolla tavalla realistisia. Keronnaltaan Columbot muodostavat myös aivan oman luokkansa. Huolella suunniteltu rikos näytetään ensin katsojalle, minkä jälkeen siirrytään seuraamaan Columbon palapelaamista. Toisto ja yllätyksättömyys toimivat huumorissa, mutta ne tuntuvat toimivan myös dekkareissa.

Illan jakso (2/1973): "Half-English and half-Italian Adrian Carsini is about to be named the wine industry's man of the year. Although a dedicated winemaker and ardent collector, Adrian is a poor businessman. Such lack of regard for profit infuriates his young half-brother, Ric, a high-living playboy who enjoys auto racing, scuba diving and parachute jumping. The family wine business and the money was left to Adrian. The land that Carsini Wineries sits on. However, legally belongs to Ric. On the Sunday that Adrian and his devoted secretary, Soft-spoken Karen Fielding, are about to leave for a New York business trip, Ric stops at the winery to announce that he's getting married for the fourth time. He's short of cash, but that's only going to be a temporary situation. Ric has decided to sell the Carsini land to a competitor who specializes in notoriously cheap mass-market wines. Adrian, who has known true happiness at the winery, is appalled and infuriated. In a blind rage, he picks up a heavy object from his desk and knocks Ric unconscious."

19.12.2005. Baikkeriksiko?

Muutama viikko sitten isännöitsijä antoi vahingossa autopaikkamme pois. Tieto uudesta paikasta tuli pian postitse ja sähköpölvään avainkin kilahti luukusta. Paikka 27, Skodan uusi koti. Mutta peijakas, ei tuohon koloon automobiili mahdu! Onkohan tämä jonkun korkeamman voiman ohjaus kohti moottoripyörän hankintaa? Kylymä ajella.

Vietyäni Katin junalle ja pidettyäni vähemmän oppilasystävällisen maantieteen tunnin iltalukiassa, olen yrittänyt orientoitua kirjoittamiseen. Kuuluisaa tyhjän paperin nautintoa ei vain kuulu. Jospa unohdan gurujen opit ja taaplaan omalla imeläksi havaitulla tyylilläni: ensin kuivakka runko, siihen ripaus raikkautta ja lopuksi glitteriä niin ettei kehushässäkä näy. Niin syntyy mauton joulukuusi ja vielä mauttomampi käsikirjoitus...teokseen joka kuvaa kaikkein tummintaa mustaa...? Ei, ehkä sittenkin kaivan jonkin kirjoittamisen oppikirjan esiin. Opettelen uudelleen kirjoittamaan. Keskityn alkaisiin, mietin pilkkujen paikat. Keskityn sanoihin, en lauseisiin. Nöyrästi. Eihän tennissessäkään kukaan ole Kim Borg syntyessään.

20.12.2005. No comment!

Aloitin uuden harrastuksen, mielipiteenlaajennuksen (eri asia kuin tajunnanlaajennus!). Iitistä joululounaalla ajellessa juttelimme Katin kanssa edellä menevän auton hahmottamisesta. Se näytti ensin varsin oudolta, ja siitä tuli meille molemmille tiettyjä mielikuvia. Sitten äkkäsimme että sillä olikin peräkärry. Tämän lopullisena totuutena pitämämme peräkärryteorian jälkeen oli hyvin hankala kuvitella niitä aiempia mielikuvia. Kehityspsykologian valossa on luontevaa että lapsena mieleen kietoutuneista ajatusmalleista on hyvin vaikea päästä eroon, mutta nettikeskusteluja seurattaessa se ei tunnu onnistuvan aikuisiälläkään omaksutuista pinttymistä. Oma asia puolustetaan niska punaisena, vaikka se olisi vain muutama vuosi sitten yhdestä kirjasta luettu yhden ihmisen mielipide. Siellä joukossa minäkin nyökyttelen vaikkein tiedä asioista tuon taivaallista. Jos joku ihminen nähdään joskus vastenmielisenä tai ilkeänä, mielikuvasta on hyvin hankala päästä eroon vaikka kaikki järjellinen puhuisi ihmisen monisyisyyden puolesta. Vaan kun autokin jättää joskus peräkärrynsä, jos sillä nyt edes alunperin sellainen oli. Mitä jos jokainen meistä yrittäisi nähdä jokaisen asian vähintään viidestä vinkkelistä?

Mutta onko sellainen yltiösuvaitsevaisuus edes hyväksyttävää? Poliitiikka ja uskonnot ovat tässä luonnollisesti omassa luokassaan. Minua hävetti taannoin suuresti oman poliittisen ideologian puute. Eduskuntavaalit oli käsillä, joten päätin nähdä vaivaa. Tilasin kaikkien mahdollisten puolueiden ohjelmat ja kahlasin ne läpi (kroohhh...). Vasemmistopuolueiden ideana näytti olevan rahan hankinta niille joilla ei sitä oman tyhmyyden, tai vahvempien ja röyhkeämpien riiston seurauksena ole. Oikeistopuolueiden tavoitteena puolestaan tuntui olevan rahojen pitäminen niillä joille sitä oli omasta ahkeruudesta, röyhkeydestä tai silkasta turista johtuen kertynyt. Nuorsuomalaisten puolueohjelma erottui joukosta siinä ettei heillä tuntunut olevan ketään jonka oikeutta rahoihin puolustaa. Minulle

tuli sellainen kuva että nuorsuomalaiset pyrkivät rakentamaan utilitaristisesti yhteiskuntaa jossa mahdollisimman monella olisi mahdollisimman hyvä olo. Äänestin siis Nuorsuomalaisten ehdokasta sen kummemmin puolueen mukahyvääntahtoisia motiiveja pohtimatta. Nusu oli vain paras huonoista vaihtoehtoista. Hiellä annetun ääneni seurauksena puolue koki rökäletappion ja se lakkautettiin pian vaalien jälkeen. Nusujen politiikan sanottiin olevan akateemista puuhastelua. Tämän jälkeen en ole enää miettinyt politiikkaa, vaan äänestänyt henkilöä suojaten itseäni näkemästä hänen edustamaansa puoluetta. Tällä tavoin sivustatuen ihmisiä joiden arvot eivät ole ollenkaan linjassa omieni kanssa - ja koko äänestämisestä tulee merkityksetöntä.

Onko uusi harrastukseni siis ihmisyydenvastainen? Onko minun todella valittava puoleni ja puolustettava sitä aivottomana? "Kaikki pikku runkkarit huutaa lokeroistaan, jos et ole puolellamme olet meitä vastaan". Puolen valinta johtaa joka tapauksessa yhteenottoihin - pasifismissa on sodan syy ja sen siemen. Tiede taitaa olla ainoita asioita maailmassa, jossa asioiden monisyisyyden näkeminen on suositeltavaa (tosin harvoin onnistuvaa). Tiedettäkin vastustavat uskovat ja paranormaalit, joten tieteen puolen valitseva on allikossa. Puolueettomuuteen ei voi koskaan päästä (eikä se olisi ollenkaan järkevää), mutta on valaisevaa pohtia millainen olisi maailma jossa ihmiset pystyivät näkemään mustan ja valkoisen lisäksi myös harmaan sävyjä, ehkä jonkun keväisen pastellivärinkin.

Lopuksi vielä totuuksia lasten suusta Kaisan äsken lähettämästä viestistä:

Ole niin hyvä kuin pystyt, mutta muuten voit tehdä mitä haluat. Glenn 6 v.

Varjele itseäsi. Kristin 8 v.

Jos joku lyö sinua, ole kuin et kuulisikaan. Sebastian 6 v.

Älä tavoittele aviopuolisosi asioita. Ja äitiienpäivänä pitää laulaa, muuten alkaa jumalaton meteli. Tom 9 v.

Lapsuudenmuistot ovat sellaisia, joita pitää raahata mukanaan koko elämänsä ajan. Hans 6 v.

Sisarus on sellainen, jota vihaa ja rakastaa. Ihan vaan hirveän rakas paskapä. Filip 7 v.

Perheessä voi sanoa ihan mitä ajattelee eikä tarvitse pelätä, että joku ajattelee samalla tavalla. Håkan 6 v.

Se joka saa hyvän kasvatuksen, siitä tulee kiltti. Sellaisella, joka saa huonon kasvatuksen, on kivaa. Tony 6 v.

Tyttöjen kanssa voi puhua kaikesta. Poikien kanssa voi myös puhua, mutta se on vaikeampaa, koska sanojen väliin tulee niin paljon hihitystä. Sofie 6 v.

Naimisiin mennään siksi, että rakastaa jotain toista enemmän kuin itseään. Se ei ole helppoa. Ellen 7 v.

Avoliitto ja avioliitto on melkein samaa, paitsi että toinen on pakollista ja toinen on vapaaehtoista. Siri 7 v.

Kaikki tädit voivat synnyttää lapsia, kunhan niillä on ruumis ja etuosa. August 5 v.

En usko että käyttäisin e-pillereitä. Se ei oikeastaan ole niin tärkeää, koska minä en aio olla missään tekemisissä poikien kanssa. Kate 7 v.

Pappi kysyy, tahdotko mennä naimisiin sen kanssa, joka seisoo siinä vieressäsi, vai haluatko mieluummin jonkun muun. Useimmiten siinä ei ole ketään toista, niin että vastataan tahdon. Emil 7 v.

On kumma miten vähän saa aikaan, jos vain lakkaa yrittämästä. Pauline 8 v.

Ei mielikuvituksen ja todellisuuden välillä ole mitään eroa. Ei ainakaan mielikuvituksessa, todellisuudessa vain. Martin 9 v.

Jos opettajatkin kävisivät töissä, lapsilla ei olisi mitään paikkaa mihin mennä. Hanna 7 v.

Enkelinä oleminen on yleensä naisten ammatti. Louise 7 v.

Enkelit ovat ihan tavallisia taivaassa. Epätavallisia tuolla ylhäällä ovat miehet. Zindy 7 v.

Jeesuksella ei ollut lompakkoa, koska hänellä ei ollut taskuja. Vaipat vaan koko ajan. Kevin 8 v.

Ristiin voi ripustaa joulukuusen palloja, niin että Jeesuksellakin on vähän hienompaa ja hän saa riippua hyvässä seurassa. Tomas 7 v.

Minä osaan raamatun, koska käyn pyhäkouluu. Joosef katosi Jeesuksen elämästä ja minä luulen, että hän hankki uuden vaimon, joka oli vähän tavallisempi kuin se Maria. Ne makasivat vierekkäin ja sitten tuli lapsia, ihan ilman Jumalaa. Puusepät haluavat yleensä että asiat tehdään ihan tavallisesti. Linn 9 v.

Jeesus uskoi Jumalaan niin taivaallisen paljon, että hänen kaverinsa pitivät häntä vähän hölmönä. Sitten he tekivät hänelle tylsiä juttuja, ripustivat hänet ristille ja vähän muutakin. Nicole 7 v.

Maaailmankaikkeus ei loppu koskaan. Tai sitten se loppuu siihen kohtaan, missä Jumalan koti alkaa, ihan siihen aidan viereen. Rasmus 7 v.

Poliittinen elin on esimerkiksi pääministerin perna. Odd 6 v.

Kun ihmiset alkavat puhua kummallisesti, tietää että Ruotsi on loppunut. Moa 9 v.

Ulkomaille mennään niin, että kaupan kohdalla käännetään vasemmalle ja sitten ajetaan suoraan vähän matkaa ja sitten oikealle. Silloin ollaan ulkomailla, mutta vaarana on että joutuu Norjaan. Oscar 8 v.

Taivaskin on ulkomaata. Jos ei käyttydy hyvin, ei pääse taivaaseen. Mutta ei sillä ole väliä, minä haluanikin mieluummin olla kotona. Nina 7 v.

Ja vielä suomen kielen kukkasia lehdistä silvottuna Arsilta:

Tänä vuonna 25 vuotta täyttävä Salon Ratsastusseura täyttää tänä vuonna 25 vuotta. Päivärannassa mies pahoinpiteli avovaimoiaan ja ensiapu hoiti loput. Konnevedellä varastettiin torstaina aamuyöllä kirkonkylän keskustan tuntumaan Rautalammentien varteen pysäköidystä autosta lompakko, jossa oli rahaa sekä cd-levyjä ja -soitin. Äidit kertovat, millaisia he olivat pojankoltiaisina. Aino ja Ilmari Hyvärinen viettävät kultahäitään lasten ja lastenlasten kanssa. Jälkipolvea onkin kertynyt niin, että kirjahyllyn päällinen alkaa olla täynnä. Yrityksemme tavoitteena on myydä matkapuhelimet kaikille ihmisille ja lisäksi vaimoille ja lapsille. Marjatta teki miehen työn: synnytti potrat kaksostytöt. Henkilöauto heittelehti ja törmäsi lyhtypylvääseen katujen risteyksessä, mutta autoa kuljettanut ja matkustajana ollut koira säilyi vammoitta. Palokunta on kerännyt rahaa pihvoja siivoamalla ja ruohoa polttamalla. Kunta on päättänyt yhdistää vesi- ja viemäriverkkonsa. Olen syönyt vuoden ajan säännöllisesti Bio-Seleniä enkä koskaan ennen ole tuntenut itseäni yhtä pirteäksi kuin nyt. Veriartot ovat kohonneet, ja tukka ja hiukset kasvavat silmissä. Tällainen elokuva halventaa ihmistä, naisista puhumattakaan. Rouva Amanda Moksi täyttää Kuhmoisissa 107 vuotta, kertoo STT, joka näön ja kuulon heikkenemisestä huolimatta seuraa vireästi maailman tapahtumia. Yhdysvalloissa ja Kanadassa kreikkalaisia asuu jo liki saman verran kuin Suomessa eli nelisen miljoonaa. Liukkaan kelin vuoksi rekat eivät päässeet mäen päälle, yksikään autoista ei suistunut ojaan ennen kuin tiet saatiin suolatuiksi. Kuurot kiusana heinäntekijöille kaikkialla maassa. Bahrainissa ihmisistä osaa lukea vain noin 40%, naisista huomattavasti pienempi osa. Ruotsissa ammutaan 80 prosenttia hirvistä koiralla, meillä vain kaksikymmentä prosenttia. Veden puhtaus ei enää ole esteenä uimiselle Turun kaupungin hiekkarannoilla. Grillillä ampuneen mielentila tutkitaan. Humalaiset häiriköt ja presidentti Tarja Halonen koettelivat Porin poliisin voimavaroja jazzviikonlopun aikana Porissa. Yläasteikäiset saavat tulla arkisin ja sunnuntaisin kotiin vasta klo 22 sekä perjantaisin ja lauantaisin klo 22.30. Naisten messuilla ei kainostella. Tavaraa on tarjolla jokaiseen makuun. Edestakainen matka Finnairin suihkukoneella. Ohjaaja on mukana kaikilla matkoilla. Ensiaputaitokin kuuluu erätaitoihin. Erkki ja Pasi Tuunanen paikkailivat kirveellä jalkansa loukannutta potilasta. Niin että metsään ja sieneen tällaisena syksynä! Mikä onkaan komeampaa näin syksyllä kuin päättää päivänsä limanuljaskasopalla. Sieneen kadonnut löytyi Kuusamossa. Eräpuukko. Terä puukko terästä, pituus n. 10 cm. Pää nahkaa, hela uushopeaa, tuppi vuotaa. Isänpäivän lounas tänään klo 11-15. Lapsille mummonlihamureke. Vaasan rannikkopatteristosta kerrottiin, että ripulin aiheuttajaksi epäillään vapunaaton päivällisellä nautittua ruokaa. Kenelläkään varusmiehistä ei ole hätää. Keskiviikkona koira puri kahta ihmistä Littoisissa. Onneksi mitään isompaa vahinkoa ei sattunut, vaikka uhrin kävivät saamassa lääkäriltä jäykkäkouristuspiikin. Nykäsen ongelmana on toinen hyppy. Hän ei ole saanut oikeastaan missään talven kilpailussa onnistumaan kahta hyppyä samanaikaisesti. Pakkanen ei ole este koulusta poisjäämiselle. Palaamme reippaina lomalta 18.7. Teemme kolarivauriot nopeasti ja ammattitaidolla. Löytyykö vielä 40 jättäneelle leskim. yksinhuoltajalle tosi ystävää. Nimim. "Jo kerran petetty" Kaksi metsästäjää asettui vahtiin pinojen väliin, kun taas surmansa saanut lähti kolistelemaan näätä liikkeelle. Joukkoveren luovutustilaisuus Sääksjärven ala-asteen ruokalassa. Lähes 300 neliömetrin pappilassa kahden vaimonsa kansa asuva kirkkoherra Lavaste pitää pappilakulttuuria tärkeänä vielä nykyisinkin. Opiskelija-asunnot kiven alla Oulussa. VR kaavailee toisen miehen pudottamista veturista.

20.12.2005. Homoseksuaalisuuden evoluutio

Tein taannoin Suomen Pikkupoikabiologien seminaariin esitelmän homoseksuaalisuuden evoluutiosta. Homoseksuaalisuus on evoluutiobiologiassa mielenkiintoinen ilmiö koska kaksostutkimuksissa (miesten) homoseksuaalisuudessa on havaittu selvä perinnöllinen (kasvatuksesta riippumaton) komponentti. Koska

valtavirrasta poikkeava seksuaalisuus selvästi vaikuttaa myös yksilön lisääntymismenestykseen, ilmiön syntyä ja sen säilymistä on pohdittu paljon. Homoseksuaaleja on paljon (3-6% miehistä), ja luonnonvalinta olisi karsinut piirteen muutamassa tuhannessa vuodessa ellei sillä olisi jotain positiivistakin vaikutusta geenien leviämislle. Viime aikoihin saakka homoseksuaalisuuden säilyminen on ollut arvoitus, mutta nyt alkaa polttaa. Viime vuonna huomattiin, että homoseksuaalimpien sukunaiset ovat poikkeuksellisen hedelmällisiä. On siis mahdollista että ne geenit jotka altistavat miehen homoseksuaalisuudelle saavat naisessa ollessaan aikaan suuren lapsimäärän. On myös mahdollista että kyse on perimää sisältävien soluelinten kilpailusta. Koska esimerkiksi mitokondrioiden geeneille mieheen joutuminen tietää umpiperää (varmaa sukupuuttoa), joillakin kasveilla ja selkärangattomilla mitokondrioiden geeneissä on todettu mutaatioita jotka pystyvät feminisoimaan hedelmöityneen munasolun. Vaikka ihmisillä tästä ei ole vielä näyttöä, on mahdollista että homoseksuaalisuus olisi eräänlainen munasolun puolittainen muuttuminen tytöksi. Tiedetään, että homoseksuaalimpien sukut ovat keskimäärin naisvaltaisia, joten mitokondrioissa voi hyvinkin olla mutaatio joka aiheuttaa tyttövaltaisuuden ja sivutuotteena osalla pojista homoseksuaalisuuden. Se että jokin ominaisuus on periytyvä, ei tarkoita ollenkaan sitä että se olisi deterministinen, ja etteikö sen esiintymiseen voisi ympäristönmuutoksella vaikuttaa. Ilmetessään geenit käyvät ympäristönsä kanssa vuoropuhelua säätelygeenien kautta, joten jako ympäristön ja perimän välille on näin yksinkertaisena keinotekoinen. Omalta osaltaan nämäkin tulokset saattavat auttaa ymmärtämään homoseksuaalisuutta osana ihmisen seksuaalisuuden kirjoa. Sateenkaari on kaunis. Onnea David ja Elton John!

Tänään ajauduin evoluutiokeskusteluun perehtymisen sivussa Petri Paavolan sivuille. Sieltä löytyi myös kirjoituksia homoseksuaalisuudesta ikään kuin ohjeena kristityille. Sivulla todetaan mm. näin: "Yksi yleinen seikka on, että mies ei ole saanut tarpeeksi huomiota ja läheisyyttä isältänsä, jonka seurauksena mies alkaa hakemaan läheisyyttä toisesta miehestä, joka sitten ajautuu homosuhteeksi. Yksi yleinen asia on, että toisilla miehillä on niin voimakas seksi vietti, että se ei saa tarpeekseen luonnollisesta sukupuoli yhteydestä. Ja tämän takia moni mies kokeilee seksiä miehen kanssa. Ja moni mies, jolla on vääristyneen voimakas seksi vietti jääkin homoksi. Joillakin miehillä on huonoja kokemuksia naisista, joiden ajamana he ajautuvat homoseksuaalisuuteen. Yksi yleinen seikka homouden syntymiselle on väärä malli miehestä eli mies ei ole saanut jostakin syystä elämässään tervettä ja oikeaa kuvaa miehestä ja miehen elämästä. Insesti, jossa mies käyttää seksuaalisesti hyväksi pikkupoikaa ajaa monet inestien uhreiksi joutuneet homouteen, koska he jo näin pieninä oppivat luonnottoman seksielämän. Yksi seikka on se kun mies ei pysty tyydyttävään seksi suhteeseen naisen kanssa, vaan kokee epäonnistumista tällä alueella, niin nämä epäonnistumiset ajavat miestä homoseksuaalisuuteen." Naisten homoseksuaalisuudesta puolestaan kirjoitetaan näin: "Yksi yleinen seikka lesbouden syntymiselle on, että nainen ei ole saanut tarpeeksi hellyyttä ja rakkautta, jonka seurauksena hän ajautuu etsimään läheisyyttä ja hellyyttä toiselta naiselta, joka sitten johtaa lesbouteen. Yksi yleinen asia lesbouden syntymiselle on se, että nainen ei saa orgasmia seksiaktissa ja kokee miehen hyväksikäyttävän ja jättävän hänet kylmäksi. Pettymys ja epätydyttävä seksielämä miehen kanssa ajaa toisia naisia lesbouteen. Sitten on myös naisia, joilla on huonoja kokemuksia miesten kanssa ihan yleisellä tasolla. Sen takia heille on syntynyt ns. tunne vammaisuus, joka tarkoittaa sitä että nainen hakee hellyyttä ja läheisyyttä toisesta naisesta eikä kykene lähestymään tällä alueella miehiä. Jotkut naiset pelkäävät synnytystä ja siten heillä vääristyy seksuaalisuus ja he ajautuvat lesboiksi. Luonnollinen seksivietti ja toisen ihmisen läheisyyden kaipuu sellaiselle naiselle, jolla on epätydyttävä seksielämä miehen kanssa ajaa monia naisia lesbouteen." Teksti on otettava vakavasti sillä olen todennut mm. lukiolaisten käyttäneen näitä netistä näppärästi Googlella löytyneitä tekstejä luotettavana lähteenä. En ole itse selvitelty asiaa psykologian näkökulmasta kovin tarkasti, mutta jotenkin tuntuu siltä, ettei näitä tietoja ole kovin hyvin tieteen kriteerit täyttävistä lähteistä poimittu. Tärkeä lähde Paavolalla onkin aivan toisaalla: "Monet puolusteleval homoutta ja lesboutta sillä, että se on toisilla geeneissä. Tämä väite ei pidä paikkaansa, sillä Raamattu kertoo homouden ja lesbouden olevan luonnontonta seksuaalisuutta eikä se siten voi olla geeneissä, vaikka vajavainen tiedemaailma niin väittäisikin. Uskon enemmän täydellistä Jumalaa kuin vajavaista tiedettä, joka muuttuu koko ajan suuntaan ja toiseen."

21.12.2005. Kiitos ja hyvää joulua! Kiitos avustanne!

On aika rauhoittua joulun ja vähennellä tätä kirjoittamista hetkeksi. Tänään on viimeinen opetuskerta iltalukiassa tälle vuodelle, mutta tutkijajätön loma loppuu joulun. Joulun aikana Kati tekee paluun nuoruutensa savotoille Nurmijärvelle. Katin ensimmäinen lause ensimmäisessä sähköpostissaan minulle saa yhä syvemmän merkityksen: "...tuleeko Sinulle ikinä sellaista tunnetta, että asiat tapahtuvat tietystä syystä?". Usein tulee mietittyä, onko pakko tepottaa niin pitkä ja kivulias matka päästäkseen sille polulle minkä on koko ajan nähnyt jos on uskaltanut katsoa? On. Kati tietää että kaikella on tarkoituksensa.

Kävin äsken Helsingissä jouluostoksilla - siinä kuuluisassa Forumin kaupallisessa ryysiksessä. Ehkä oma positiivinen asenteeni vaikutti asiaan, mutta minusta ihmiset vaikuttivat kovasti sydämellisiltä ja huomaavaisilta. Erään kauneuskaupan ovella kuikuillessani vähintään neljä myyjätärtä lähti tulemaan minua kohti sympaattinen ilme kasvoillaan, vaikka putiikki oli täynnä palvelua kaipaavia naisihmisiä. Se ei ollut höynäytettävän asiakkaan

kimppuun käymistä, vaan aidosti inhimillinen reaktio - mihin? Ajattelin lähinnä kahta vaihtoehtoa. Joko näytin kauneusalan osajalta jota on kunnia palvella, tai sitten olin säälittävä reppana jonka kauheampi puolisko oli lähettänyt romanttisille ostoksille; suorittamaan ylivoimaista tehtävää. Luulen että kalju päälakeni herätti äidillisiä vaistoja - se Tero Vaaran suosion salaisuus. Kaikenkaikkiaan kaupallisuus oli onnistuttu piilottamaan keskustan kaupoissa joulumielen alle. Joululahjojen hankkiminen on tuntunut yleensä siltä miltä se ei saisi tuntua. Tämä vuonna en malttaisi lopettaa sitä touhua ollenkaan - ihmiset ansaitsivat muistamista niin paljon enemmän.

Minulle joulu merkitsee hiljentymistä ja lähimmäisenrakkautta rakkauden kolmoiskäskyn hengessä: Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, [--] ja lähimmäistäsi niin kuin itsesi (Matt. 22:37). Loppuosa sisältää kätkeyn käskyn rakastaa itseään. Vasta terveellä itsetunnolla riittää jaettava muillekin. Sen olen saanut oppia kantapäähän kautta. Joulu on myös anteeksiannon, sovinnon ja kiitoksen aikaa. Kaidalla polulla horjuessaan ihmisraasu tulee helposti tönineensä kanssakulkijoita - saattaapa jokus kuilun reunalla horjuessaan napata kaveria hihasta niin että molempia heittää. Mikä olisi joulua parempaa aikaa nähdä kaikkien taapertajien ainutlaatuinen selviytymistarina, ja nyökätä hyväksyvästi.

27.12.2005. Moraalinvartijablogi

Varsin rauhallinen joulu on vietetty ja arkeakin on jo ehditty tahkoamaan. Muuttokuorman saavuttua ei ole ollut tekemisen pulaa. Ja kas! Nyt täällä mahtuu jo kävelemään huoneesta toiseen ilman mustelmia (Kati tosin kävi loivennuksena hakemassa sellaisia pulkkamäestä).

Blogin käyntikertojen määrä heinäkuun jälkeen on hippusta vaille 19 000. Kutahan? Tiedän aika vähän sellaisia jotka myöntävät punastellen lukevansa näitä sepustuksia. Suurin osa blogiin eksyneistä lienee satunnaisia vierailijoita, ja pettyneitä googlaajia. Näpytän näitä tekstejä itselleni saadakseni elämäni jonkinlaista järjestystä. Tietoisuus siitä että joku voi näitä lukea lupaa kysymättä panee miettimään asiat selkeämmin. Silti tulee joskus mietittyä, onko tällä bloggaamisella jokin muukin merkitys. Kun blogiin on pakko kirjoittaa asiat sellaisenaan (muutenhan huijaisin itseäni ja se primaaritarkoitus jäisi saavuttamatta), on pakko elää niin että joitakin intiimejä yksityiskohtia huomioimatta kaiken voi kirjoittaa tänne pälisteltäväksi. Häntä heiluttaa koiraa? Saattaahan olla että naapurin väkivaltainen Pertsasivistää itseään näillä klassikkoteksteillä, tai on kenties googlettanut parisuhdeohjeita saadakseen hakusanalla 'piispa Kantola'*. Täältä hän saa sitten lukea miten paheksun hänen meluisaa käytöstään, ja kosten möykästä häiriintymisen ripottelemalla natsoja hänen parvekkeelleen. Ja sitten...I wonder when the violence starts? Jumala näkee kaiken, mutta myös satunnainen bloginlukija. Blogi on maallistuneen maailman moraalinvartija.

** Naapurissa ei asu ketään Pertsaa ja kaikki naapurit ovat eri kivoja. En polta, enkä heittele natsoja. En ilkeile muutenkaan. Ainakaan tarkoituksella.*

Marraskuu 2005

2.11.2005. Kirjeet levällään

Elämme avoimien kirjeiden aikaa. PG on käsite joka ei voi noin vain loppua. Siksi oli odotettavissa että jotain kuplahtaa esiin jälkikäteen. Yoko Ono-ongelma vaiko Teijo-setien alkoholiongelma? Oli syy kumpi tahansa, Peer Güntia ei voi olla olemassa ilman T. Nikkiä, tuskin ilman Twist Twistiäkään. Harmi että ihmiset jaksavat riidellä.

3.11.2005. Arki parki

Tutkijan työ on parhaimmillaan parasta. Nyt eletään niitä pitkävetisempiä aikoja. Kahden kesän muurahais-koivu-aineisto on käsittelyssä, eikä näytä hyvältä. Akatemia odottanee tutkijoiltaan modernia otetta, mutta nämä minun hommani ovat kyllä edellisen vuosisadan alusta. No, on ainakin paljon numeroita laitettavaksi riviin. Ei ole kaikilla sellaista numeromäärää! Kuuntelen Samuli Edelmanin Vaiheita taustamusiikkina. Jostain syystä se tahtoo nousta taustalta turhan pintaan. Ei kai minulla ole motivaatio-ongelmia? Mitähän tuolle kirjahyllylle pitäisi tehdä? Se tuntuu liikkuvan tuolla selän takana...

Jostakin firmasta soitettiin "...olis tulossa ulkomailta tavaraa". En ole pyytänyt mitään ja tämä tulee minulle täysin yllätyksenä. Pomminko ne sieltä rahtaavat? Nyt sitten vain odotetaan että kuriiri tuo paukkuterveyden kotiovelle.

Ei ollut pommi. Valokuvia Colourmailerilta. Olisinhan minä nuo hakenut postistakin. Että kuortsikalla mokomia aikavalotuksia roudataan...

5.11.2005. Bella Arabella

Ilta Oopperassa. Kati osti minulle syntymäpäivälahjaksi liput Arabellaan. Keveä kuin keisarillinen Wien. Yli kolme tuntia joudutaan näkemään vaivaa että saadaa persaukisen kreivin tytär naitettua ja euroja (!) kreivin pelimerkeiksi. Vaiva kannattaa tosiaan nähdä sillä samalla istumalla saadaan saatettua molemmat tyttäret avioliiton satamaan. Asiantuntijana tiivistäisin: hyvin vähän melodista, keskinkertaista, ei karismaattisia laulajia ja käsittämättömän köykäinen tarina. Mutta ooppera! Fiinejä ihmisiä, hyvää kahvia ja kuohuviiniä, ja erikoisen hienoa palvelua. Ja hyvää seuraa. Hieno kokemus.

7.11.2005. Kärsimykset kohta ohi!

Ovella kävi kaksi Jehovan asialla liikkuvaa naista kertomassa että kärsimykset saattavat olla pian ohi. He unohtivat kertoa että tämä edellyttäisi minun kohdallani pysyvää pistäytymistä Valtakunnansalilla. Tilanne oli tahattoman koominen. Kaksi siististi pukeutunutta nuorta naista soittaa ovikelloa. Oven avaa ajatuksissaan toljottava tutkijanplanttu parransänki rehottaen. Naisilta loppuu usko käännytyksen voimaan jo tuon pakanan nähdessään. Naiset puhelevat hiljaa, kattoo vilkuillen. Saan lahjaksi pienen lappusen jossa kerrotaan kärsimysten loppuvan pian. Sitten he lähtevät.

Tämä on jo kolmas kerta kun olisin halunnut keskustella syvällisesti ja ajan kanssa Jehovan todistajien uskosta. Ja kolmas kerta kun he pakenevat minut nähdessään!

13.11.2005. SPPB:n seminaari 12.11.2005

Suomen Pikkupoikabiologit ry kokoontui eilen viimeisen kerran Ojajoen kenttäasemalla Lopella. Viimeisen kerran, koska yhdistyksen kunniajäsen Asko Kaikusalo jää eläkkeelle, ja koko kenttäasema siirtyy historiaan. Aluksi kierreltiin tietysti Askon massiivisia kokoelmia uudestaan. Suomen ja Pohjoismaiden suurin loukkukokoelma on säilyttänyt vaikuttavuutensa. Ja nyt se on pahimmassa tapauksessa katoamassa maailmankartalta. Ja sitten asiaan - käsittämättömän kovatasoisiin pikkupoikamaisiin esityksiin. Jussi kertoi meille aluksi länsisuomalaisten leppälintujen kuulumisista. Virttaankankaan leppälintumäärät näyttävät olevan kasvussa, vaikka kirjosisepot ja talitintit valtaavatkin pääosan pöntöistä. Dataprojektori päätti pitää lepotaun Jussin esityksen jälkeen, joten siirryimme semimanuaaliseen elektroniikkaan ja päästimme Askon irti. Asko tarinoi tuttuun tyyliinsä (nuoruuden innolla) Yliperän kommelluksista upeilla lapinkuvilla höystettynä. Myöhemmin Asko ihmetteli, mistä hänen kuviaan on nettiin joutunut. Ja kyllähän niitä netistä todella löytyy - laitampa minäkin yhden sopulikuvan tuohon malliksi. Askon jälkeen on vaikea astua framille, mutta pidin oman homoshowni silti. Homoseksuaalisuuden evoluutio; se oli siis aiheeni. Tämän jälkeen päästiin taas asiaan, Jarkon käkiesitelmään. Jarkolla on valtava määrä hyviä ideoita käkikutkimusten pohjaksi - voisi poika vaikka ryhtyä toimeen. Mika-kaimani kertoi sitten elektronimikroskooppikuvauksesta ja näytti hypnoottisia kuvia mm. täplätupsukkaan munan pinnasta. Lopuksi Jussi sulki tilaisuuden kertomalla Haukiseuran tutkimussuunnitelmasta. Tarkoituksena on tutkia, ottavat isommat vaaput todella isompaa kalaa, eli onko koolla väliä. Tilaisuus loppui ehkä turhankin varhain. Oli haikeaa lähteä Ojajoelta. Metla hömpöttää joutavia muiden tiedeinstituutioiden tavoin, ja kaikki todellinen ja merkitykseks jää jalkoihin. Tavallaan on irovokasta miten sliipatuissa konttoreissaan pseudotiedettään vääntävät metlalaiset saavat yhä suurempia rahoja kun Ojajoen kaltainen biologian paratiisi runnetaan palasiksi. Surulista. Onneksi pikkupoikabiologien aate elää - ja voimistuu sitä mukaa kun vastaavanlaisia tapaamisia järjestetään lisää.

13.11.2005. Fleas

Tämä kävi tänään ensimmäistä kertaa elämässään kirpputorilla (Kati tietysti tähän toimintoon syyllinen). Ei varmaan usko kukaan? Kolmekymmentäneljä enemmän ja vähemmän kivuliasta vuotta piti kitkuttaa ennen kuin se tapahtui. Eikä siellä oikeasti mitään kirppuja ollut. * Olipahan roinaa ja arvoisaakin tavaraa. Sijoitin omaisuutta kahteen kirjaan: Bill Clintonin järkälemäiseen elämäkertaan (5e) ja Juice runoseoskirjaan *Räkä ja roiskis* (8e). Nyt hyllyssä ei ole vain 640 lukematonta hyvää kirjaa, vaan 642! Voipi olla että minusta tulee vallan vakioasiakas.

* Tutkin gradutyökseni ulkoloisten vaikutusta kirjosisepon (*Ficedula hypoleuca* Pallas) ja talitiaisen (*Parus major* L.) lisääntymismenestykseen. Kokeellisessa osassa myrkytin kaikki kirput ja muut ulkoloiset lintujen pesistä ja lisäsin toisiini pesiin kirppuja. Koekirput (kanakirppuja; *Ceratophyllus gallinae* L.) asuivat kanssani Parikkalassa Kannaksen kyläkoululla. Ne olivat huonosti koulutettuja, joten melkoinen osa niistä vaelteli verenhimoisena koulun autoissa luokissa. Sopivasti lähes linnunlämpöisenä laverilla kuorsaava tutkija veti niitä puoleensa. Veri ei maistunut, mutta näykkivät ne kyllä. Parhaimmillaan laskin kutakuinkin 240 punaista pistettä ihollani (huom. ihan kaikki paikkoja en pystynyt tarkistamaan). Pari kertaa koululle saapui myös pikkubussillinen biologian opiskelijoita kurssille... Joten kirpun kyllä tunnen kun näen.

14.11.2005. Iiris rukka takkutukka

Yritin olla yksikseni Kuutamolla. Vaan kun ei pysty. Ei vaikka kyseessä on komedia. Jätetään, petetään, hylätään, petytään, juonitaan, yllytetään, laiminlyödään. Murtuneita unelmia. Katkosuhteita. Näivettymistä. Pitääkö kaiken olla niin vaikeaa? Pitääkö yksinkertaisista asioista tehdä niin hankalia? Neljä tähteä (****). Ei pysty kattoon. Komedia?

Pakko keventää Juicen runoilla. Jänis!

*Jänis istui maassa
maan tavalla.
Niin etelässä kuin myös
pohjoisnavalla.*

*"Hyppää pois!"
toiset eläimet huusi.
"Tämä on meidän reviiri!
Pitkäkorva, korjaa luusi!"*

*Kahdenvärinen ristihuuli
istui ja ihmetteli:
"Joskus on täällä talvi
ja toisinaan kesäkeli..."*

*mutta tässäpä minä nyt istun,
siis kuomat, varrotkaahan.
Jäniksenä olen syntynyt
ja jäniksenä tullut maahan."*

*Ja kohta urheilutalon
lavalla
jänis istuu maassa
maan tavalla.*

Kokoelmasta Juice Leskinen: Räkä ja Roiskis (1992; Kirjayhtymä)

17.11.2005. Dali

Päiväkirjoissaan Salvador Dali kirjoittaa 17.7.1952: "Minulla on horjumaton usko siihen, että kaikki henkilöni ja elämäni liittyvä on ainutlaatuista ja että niitä tulee aina leimaamaan poikkeuksellisuus, täydellisyys ja värikkyys". Tällaisen tavallisen lattajalkaisen taapertajan on perin hankala päästä mukaan tuohon ajatteluun. Jospa Dalin ja hullun välillä ei ollutkaan eroa? Kieroutunut lahjakkuus säteilee yhä Andalusian rannoilta tänne tuhansien kilometrien päähän. Sellaista ei voi näytellä, ei niin pitkään. Ei sitä pakkomielteestä Galan palvontaakaan. Mutta mahtoiko tehdä kipeää olla Dali? Ehkä jatkan tätä ylevää tieteentekoa perinteisellä harmaalla tavalla, sillä sitä ei tule koskaan leimaamaan poikkeuksellisuus, täydellisyys ja värikkyys.

Vieraskoreus

*Mikäs se on muita miellyttäessä?
Itsensä kanssa joutuu olemaan
koko ajan.*

Juice Leskinen: Aika jätti (Tammi 1999)

18.11.2005. Maailmanselitys?

Kumma miten musiikkimaku vaihtelee päivittäin - ja aivan seoksesti. Tänään tieteentekemisen taustakohinana on möykännyt Manic Street Preachers - ja Röllin 40 parasta! En löydä näille kahdelle mitään yhdistävää tekijää. Mikä kumma siellä aivon sopukassa sanoo, etteivät eiliset tuutulaulut ja Linkin Park (johan oli taas yhdistelmä!) ole tänään yhtään mitään? Toisaalta, maailmaan on aika vaikea keksiä joskus järkeä. Kaksi rauduskoivun taimea voi

kasvaa aivan vierekkäin, mutta aivan eri maailmassa. Toinen koivuista voi kantaa rungollaan medetimevää kirvamassaa cowboy(=aphidboy)-murkuilla vahvistettuna, kun taas toinen saa olla aivan rauhassa. Kirvainen koivu näivetty ja toinen voittaa kilpailun parissa vuodessa. Jos tutkija saa jollain tavalla houkutatua kekomuurahaisia myös tälle jälkimmäiselle koivulle, sekin saa kirvapeitteen. Tämä selviytyjä saattaa olla kirvoille jopa mieluisampaa imettävää ja tuupertuu hetkessä. Kirvojen esiintyminen kuitenkin määrää osaltaan tulevaa metsän rakennetta ja diversiteettiä - dominoefektin kautta ehkä aika laajallakin alalla. Syy ei välttämättä selviä koskaan. Onko murkuilla taakkana kulttuuriperintö (aina on tällä koivulla käyty lypsällä!)? Maasäteily? Aluepolitiikka? Rölli, Manics, rauduskoivu, kirvat ja muurahaiset... Lieneekö sama salaisuus molempien ilmiöiden takana? No se ainakin näyttää selvältä, ettei kokopäiväinen ekologinen tiede näytön ääressä ole tie mentaalipoliittiseen autuuteen. Itälenkin aika varmaan kohta!

21.11.2005. Silpominen

Viikonloppuna tullut dokumentti naisten ympärileikkauksesta sai miettelääksi. Missä menee kulttuurillisen suvaitsevaisuuden raja? Miten voidaan sanoa ettei sukupuolielinten silpomisen kriminalisointi ole vain länsimaisen hapatuksen tuputtamista? Intuitio sanoo ettei esimerkiksi orjuuden salliminen ole oikein, vaikka se on ollut olennainen osa monia kulttuureja vuosisatojen (tai jopa vuosituhansien) ajan. Onko olemassa eettinen totuus, voidaanko se tietää ja voinko olla varma että juuri minä voin objektiivisesti päätyä sellaiseen? Evoluutiossa ihmisille lienee kehittynyt jonkinlainen 'oikeantaju'; peukalosaännöstö niistä toimintatavoista joilla hän menestyy yhteisössä. Yhteisössä menestyvä ihminen rakastaa lähimmäistään, antaa anteeksi, auttaa toista mäessä eikä salli lähimmäisensä silpomista. Voidaanko näinollen luottaa enemmistön päätökseen - ihmisethän toimivat keskimäärin oikein?

Kymppin uutisissa puolestaan kerrottiin New Yorkin evoluutionäyttelystä. Toimittaja mainitsi että vain 10% jenkeistä uskoo Darwiniin. Voitaisiinko sanoa että vasta Turusta autoileena uskon Siegfried Marcukseen, polttomoottorin keksijään? Onneksi noita uskovaisia oli päiväsaikaan varsin vähän liikkeellä. Näin talvinopeusrajoitusten aikaan Rudolf Dieseliin uskovatkaan eivät nostattaneet marcuslaisten verenpainetta.

24.11.2005. Tyhjistä nykien

Kävin eilen tekemässä lyhyen sijaisuuden Linnankosken lukiossa. Kokonainen puolitoistatuntinen ja vielä 20 minuutin ryhmänohjaustuokio päälle. Moinen on riittänyt pitämään minut aktiivisena tähän saakka ja luultavasti vielä pitkään tulevaisuuteenkin. Lukion opettaja näkee puolentoista tunnin aikana enemmän elämää kuin rivitutkija kuukaudessa. Elämä koko kirjossaan näyttäytyy luokassa. Kaikki surut, teiniangsti, heräävä libido, sinisilmäisyys ja aito innostus. Paluumatkalla mietin, mikä siinä opetustyössä on niin hienoa. Ehkä yksi osa on juuri tuo elämän keskellä eläminen...osin tuntemattomien ihmisten kanssa myötäeläminen, myötäeläytyminen. Toinen lienee luominen. Kun on saanut päässään muodostettua jonkinlaisen kokonaisuuden kammottavasti sekamelskasta, tuntee tehneensä jotain arvokasta. Oppitunnit syntyvät aina tyhjistä. Silti ne ovat heikoimmillaankin monin verroin perusarkea jäsentyneempiä kokonaisuuksia. Opettaja on taiteilija, luoja. *syvä kumarrus kollegoiden suuntaan*

28.11.2005. Insomniaa ja pläräilyä

Puolen tunnin yöuni ei varmaan ole riittävä? Tämä alkaa toistua turhan usein. Nukahdan kuin murmeli, mutta herään hetken kuluttua pirteänä kuin peukaloinen. Ja aamulla taas väsyttää kuin pientä oravaa. No, onhan tässä aikaa nukkua. Lampaista voisi sutena laskea - tai edes päiviä. Syntymästani on vierähtänyt 12 425 päivää. Entisen elämän loppumisesta on nyt kulunut 289 päivää, välielämän alkamisesta 207 päivää ja uuden elämän alkamisesta 133 päivää. Kati tulee ehkä viiden päivän kuluttua. Jouluuun on 26 päivää. Suomalaisen miehen elinikäni on puolivälissä noin 2220 päivän kuluttua, joten noin 14 645 päivän kuluttua...ei pakko keventää! Paljonko päiviä on jalkapallon MM-kisojen alkuun?

Katilla oli työsunnuntai Gigantissa ja oma ohjelmani Tabula rasa, joten pyhitin lepopäiväni itsekseeni lukien ja pläräten. Ensin vein kuitenkin Katin Pasilaan yhdeksän junalle ja asensin sitten vastikään takuusta tulleen viritinvahvistimen paikalleen. RCA-show oli melkoinen sillä tilaa pöydällä on niukasti ja laitteita ihan omiksi tarpeiksi. Supran herttaisen siniset kaiutinjohdot ovat vahvistimen liittimiin hieman turhan paksuja, joten terävien kuparilankojen pyörittelyssä saivat herkat sormenpäni kyytiä. No, nyt kaikki viisi kaiutinta toistavat uskollisesti (High Fidelity) digitaalisesti vahvistimeen tuotuja DVD-soittimen ja digiboksien signaaleja, sekä Supran RCA-johdoilla tuotuja VHS-videon, kasettidekin ja vinyylisoittimen analogisia signaaleja. Äänikorttikin tekisi mieli liittää vahvistimeen, mutta yhtään digituloa ei ole vapaana. Toissa viikolla hankkimalleni Sanyon Vintage-virittimelle olisi AUX-paikka, mutta laite ei sovi pinoon :(

Sitten kirjojen pariin. Varsin omituinen kokoelma biblioita kävi noukkani olla. Aloitin David J. Bullerin tuoreesta kirjasta *Adapting Minds; Evolutionary Psychology and The Persistent Quest for Human Nature*. Buller haastaa evoluutiopsykologian, ei kaataakseen sen, vaan tuodakseen siihen realismia. Minusta suunta on oikea. Kypsyäkseen evoluutiopsykologian särmiä täytyy pyöristää - niihin täytyy tuoda sitä mitä parhaiten kuvaa englannin termi vagueness. Kontrastiksi kaivoin esiin selkeimmän ihmisen käyttäytymisen evoluutiota käsittelevän kirjan *Laland & Brown: Sense & Nonsense*. Ja todella, se on kulmikas! Enkä nyt tarkoita sitä kirjaa...

Bullerin kirja on vaikeasti sulatettava, joten lukaisin kevennykseksi läpi Neil Hardwickin raskaan ylenannon *Hullun lailla*. Luin sen jo kolmannen kerran. Tällä kertaa luin sen hymyillen, voittajana :) Samassa pinossa oli toinenkin ruipelo kirja, Tero Vaaran matkakirja Kolmas matka. Minua jäi häiritsemään Vaaran proosan ja laulujen lyriikan välinen ristiriita. Päiväkirjamerkinnot ovat reheviä, keski-ikäiseen täti-ihmiseen uppoavien laulujen teksteinä toimivat runot taas ritisevän kuiviin puristettuja.

Sitten teki taas mieli oppia jotain uutta ja tartuin Ian Shawn kirjaan *The Oxford History of Ancient Egypt*. Olen lukenut sitä käsittämättömän hitaasti, sillä Egyptin varhaista historiaa on vaikea ymmärtää. Kaikki näyttää syntyneen hetkessä. Miten kuningas Narmer pystyi toteuttamaan kahden valtakunnan yhdistämisen muutamalla harkitulla liikkeellä? Miten symboliikka saattoi olla niin monimutkaista ja syvällistä? Miten hetkessä luotu saattoi säilyä niin vakaana 3000 vuotta? Pääsin kirjaa muutaman kymmentä sivua, sitten unohduin tuijottelemaan.

Välillä myin pois M-audion turhan isot kaiuttimet ja palasin kirjojen pariin. Juicen runo- ja sekatarinakirja Räkä ja Roiskis suuedellä osui tähän kohtaan sopivasti. Vauva nukkuu, tuhisee ja pihisee ja puhisee ja hillitysti virnuilee kuin Anna-Liisa Tilus. Mahassaan acidophilus-bakteereita kuhisee ja elämöi! Maitoa vauva äsken söi ja nyt se kirnuilee! Juicea voisi opettaa sen verran että Acidophilus on bakteerisuku ja kirjoitetaan siksi isolla kirjaimella. Ja vielä kursivoidaankin. Pukliaiheinen runo kuitenkin vetosi. Juicen akrobatia ilostuttaa, vaikka tieto Juicen heikosta kunnosta vetääkin hienoiseen alakulloon. Vieläköhän mestari jaksaa luoda? Onneksi *Jumala on ja Räkä ja Roiskis naisissa* ovat vielä tämän fanin osalta lukematta, ja Ilonkorjuun aika vasta tivoossa. Runojen saralta tekisi mieli myös Jarkko Laineen kriittisiä purkkarunoja 70-luvulta. Jospa maanantai-iltana?

Jos päivää olisi ollut vielä jäljellä, olisin käynyt vielä Jukka Virtasen ja Seppo Ahtin matkakirjan *Intiassa kukin on kummempi* kimppuun. Ihastuin taannoin Jukka Virtasen nimiä tursuavaan elämäkertaan (*Kuvassa keskellä Jukka Virtanen*), ja olen sen jälkeen odottanut tilaisuutta tämän matkakirjan lukemiseen. Ilkka Koivisto sanoi joskus, ettei pidä elämäkertojen lukemisesta koska ihmiset kertovat niissä elämänsä subjektiivisesti valikoiden. Minua kiinnostaa elämäkerroissa juuri subjektiivisuus. Miksi muistelija ottaa esiin tietyt tapahtumat ja piilottaa toiset? Miksi Jukka Virtanen päätti kertoa niin paljon nimiä ja miksi hän poimi kaikista mahdollisista juuri tietyt henkilöt? Suurena filantrooppina Virtasen täytyy tietysti rakentaa tiheä ihmiskohtaloiden kudelma ja sitoa solmuihin mahdollisimman monta persoonaa. Samaa sopii odottaa matkakirjaltakin. Vaan en jaksanutkaan enää tarttua uuteen kirjaan. Sen sijaan katsoin DVD:ltä miten Fitz ratkaisi ensimmäisen murhamysteerinsä. Radan poskesta toreissaan ja muistinsa menettäneenä löytynyt mies ei sitten ollutkaan junasurman tekijä. Vaikeasta luonteesta, alkoholipersoudesta ja pelihimosta kärsivä Fitz on äijämäisyydessään jollain tavalla inhimillinen hahmo...jotenkin suomalainen.

Musiikkipuolesta tänään vastasi pääosin teiniangstista räväkkään aikuiskitarointiin kasvanyt Therapy?, Sting, Steppenwolfin Live ja Club for Fiven taitolaulanta (taas skitsoidinen yhdistelmä!). Ja tuota...kuuntelinhan läpi Ellan ja Aleksin Kolme muskettisopuliakin. Ehtoommalla ääneen pääsi kaksi vainajaa: Sentenced ja Gyntin Pena.

Mutta nyt vihdoinkin nukkumaan. Jos oikein tarkkaan katsoo, kirkon pihalla näkyy pieni katos. Katoksessa on seimi, seimessä härkien heinää. Pian siellä pakkasessa nukkuu lapsi. Minä herrastelen täällä lämpimässä kopissa...ja keksin vaikka mitä valitettavaa surkeista oloistani. Lämmin (mutta niin surullisen riittämätön) ajatus Pietarin katulapsille.

28.11.2005. Tylsä blogi

Leo Pugin kirjoittaa Hesarin alaviitteessä blogeista. Hän ihmettelee, ketä kiinnostaa lukea tarinoita ihmisten tylsistä elämästä. Puginin asenne on aika toimittajamainen - "ketä kiinnostaa...". Blogikirjoittamisella saattaa kuitenkin olla aivan toiset motiivit kuin vaikkapa lehtijutun kokoamisella. Tämä minun blogini ei välttämättä kiinnosta ketään. Kirjoitan tätä kootakseni omia ajatuksiani, rakentaakseni arjelle jonkinlaiset puitteet. Jos kirjoitan päiväkirjaa itselleni, teen sen löysästi ja muotoilen kokemukset huonosti. Blogissa jonkun toisenkin on periaatteessa ymmärrettävä lukemansa, joten asiat on ilmaistava selkeästi. Sillä ei ole merkitystä, lukeeko tätä kukaan. Se sen sijaan on tärkeää, että tämäkin blogi on periaatteessa kaikkien Internetin käyttäjien saavutettavissa, ja yhtäkin

potentiaalista lukijaa kohtaan minulla on vastuu - vastuu ilmaista asia ymmärrettävästi. Päiväkirjan kirjoittaminen itselle ei siksi saavuta samaa jäsentyneisyyttä. Äsken en vielä tiennyt miksi kirjoitan blogia. Nyt tiedän!

28.11.2005. Imbecile Design?

USA:n kiivaiden oikeudenkäyntien vanavedessä kreationistinen kirjoittelu tuntuu lisääntyvän Suomessakin. Kreationismi ei vain enää ole kreationismia, vaan ratsastaa (juridisista vaiko propagandisista syistä?) ID:n nimellä (Intelligent Design). Hyvä esimerkki keskustelusta on Helsingin Sanomien tiedeblogi. Kaikki asiat on kaluttu läpi sen tuhanteen kertaan, mutta vääntö vain kuumenee.

ID-liike esittää että elämä (ja ehkä maailmankaikkeuskin) on niin monimutkaista ettei se ole voinut syntyä ilman älykkään suunnittelijan ohjausta. Evoluutio ei imbesillinä voimana riitä. Liikkeen keulakuva William Dembski on pystynyt osoittamaan elämästä suunnittelusignaaleja ns. täsmennetyksi monimutkaisia elämän mekanismeja. ID:tä julkisuudessa pitävät saarnamiehet kertovat mm. ettemme tiedä mitään elämän synnystä tai varhaisista vaiheista. Kuitenkin he tietävät sen melko tarkaan. He hyväksyvät ns. mikroevoluution (populaatioiden geenifrekvenssien muutoksen luonnonvalinnan kautta), mutta väittävät mikroevoluutiotutkimuksiakin varmuuden vuoksi valheiksi. He listaavat tiedemiesten nimiä jotka ovat joskus sanoneet jotain positiivista ID-liikkeestä. He korostavat omien ajatustensa kannattajien titteleitä, mutta kuvaavat evoluutiotutkijoita sanoilla ateisti, marxisti... He vastustavat naturalistista tiedettä ja korostavat yliluonnollisten ilmiöiden roolia elämässä. Kuitenkin he haluavat ID:n tunnustuksen nimenomaan naturalistisen tieteen kautta. Heille ei myöskään kelpaa mikään muu yliluonnollinen selitys Raamatun Jumalan kaveriksi. ID on kuitenkin ideologia joka antaa ihmisille oikeuden pitää muitakin jumalia - postmodernismin hengessä ihan miten tuntuu hyvältä. ID-liike vaikuttaa minusta kovin ristiriitaiselta. No, ehkä tärkeintä ei ole aloitus eikä lopetus vaan höpötys.

29.11.2005. Toukkateema jatkuu...

Lukeminen sai jatkoa vielä työpäivänäkin. Tutkija-opettajan työsuhde-etuihin kuuluu että tieto-aidollinen itsensä kehittäminen on kaikkein tärkeintä ammatin päivittämisessä. Joskus on ollut jopa vaikeuksia päättää, mitä kirjoja en vähennä verotuksessa - kaikki elämään liittyvä kun on biologiaa ja kaikki maan pinnalla oleva maantiedettä. Biologia puolestaan on kemiaa, fysiikkaa ja filosofiaa. Maantiede sen sijaan on biologiaa, kemiaa, fysiikkaa ja filosofiaa. Molemmat liikkuvat ajassa eli ovat historiaa. Ja molemmissa keiskipisteinä on ihminen. Tutkimusalani metsätiede on (ei ehkä sattumalta) mukava läpileikkaus kaikista edellisistä.

Tänään tekstit olivat enemmän ammatillisia, ja lukeminen enemmän tietojen tarkistamista. Joskus sitä kuitenkin uppoutuu johonkin teokseen niin että oppii jotain uuttakin. E. David Fordin kirjoittama *Scientific Method for Ecological Research* on tuskastuttavan raskassoutuinen ekologisen tieteentekemisen oppikirja. Jossain kohdin törmäsin metodologisen anarkistin Paul Feyerabendin ajatuksiin. Feyerabendin mukaan länsimaisella tieteellä ei ole mitään etuoikeutta totuuteen - se on samoissa lähtökuopissa satujen, myyttien ja uskontojen kanssa. Tavallaan ymmärrän Feyerabendin asenteen, onhan oma tieteentekemisenikin aika tavalla mielipiteideni ja elämäntilanteeni värittämä. Käytännön elämää Feyerabendin filosofian täydellinen omaksuminen kuitenkin häiritsisi pahasti - Paul ei kyllä lentokoneeseen astu sikäli kun kunnioittaa Australian aboriginaalien käsityksiä taivaankannen rakenteesta. Tänään sain myös ottaa käteeni Martin Speightin ja hänen kollegoidensa kirjan *Ecology of Insects*. Kirja sai aikanaan loisteliaat arvostelut joissa todettiin mm. "kirja näyttää, tuntuu ja tuoksuu hyvältä". No, nuuhkimisen lomassa tsekkasin vanhempia tutkimuksia kasvien fyysisen rakenteen ja hyönteisfaunan diversiteetin välillä (oksisemmassa puussa on monimuotoisempaa öttiäiselämää). Tästä ajauduin jotenkin Latalaisen Amerikan historian pariin...en muista miten. Illalla luin vielä Esa saarisen filosofian oppikirjaa lukiolaisille. En ymmärrä Hegeliä ollenkaan. En vaikka miten päällä seisten sitä lukisin. Minusta Hegelin filosofia tuntuu aina yhtä irrationaaliselta. Opettaisiko joku minulle?

Lopuksi tartuin siihen tärkeimpään kirjaan. Kati teki minulle syntymäpäivälahjaksi kirjan johon on koottu kaikki ensimmäisten yhteisten hetkiemme sähköpostit ja tekstiviestit. En ole koskaan uskonut johdatukseen, mutta tämä tarina tuntuu älykkään suunnittelijan käsikirjoittamalta. Mystikoksi en heittäydy vielääkään vaan väitän että ihmisellä on taipumus hakautua kohti onnea. Kaikella on tarkoituksensa, mutta kohtalo ei ole ulkopuolelta ennalta määrätty. Me rakennamme kohtalomme, joten määräämme sen itse - ennalta. Elämän monimutkaisuuden salaisuus lienee siinä ettei kaikki ole tietoista. Fortunapallo näyttää sinkoilevan miten sattuu, vaikka se on täsmällisesti ennustettavien fysiikan lakien vietävissä. Nämä lait tunnetaan etukäteen.

29.11.2005. Pettäjän moraal

Miksi pitäisi tuntea evoluutiobiologiaa? No, ehkä se voisi auttaa meitä toimimaan oikein lähimmäisiämme

kohtaan. Tietofinladiاهدokas Osmo Tammisalo kirjoitti taannoisessa Skeptikko-lehdessä (2/2005) otsikolla "Miestä ei ole tuomittu pettämään". Tammisalo on kiinnittänyt vaimoan pettäneen ja lopulta virasta eronneen Ilkka Kantolan lausuntojen (HS 20.2.2005) ylimielisyyteen. Kirjoituksessaan Kantola toivoi läheisten auttavan hänen ex-vaimoan "ottamaan vastaan muuttuneen elämän tosiasiat". Ikäänkuin pettäminen olisi oikein. Varmemmaksi vakuudeksi Kantola veri vielä soppaan apostoli Paavalinkin, mukaillen Paavalin sanoja "Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä mutta minulta puuttuisi rakkaus, olisin vain kumiseva vaski tai helisevä symbaali. (1.Kor. 13:1). Tammisalo tuo esiin evoluutiopsykologisen näkemyksen jonka mukaan moniavioisuus ja pettäminen on koiraille tyypillinen lisääntymisstrategia, ja että se koskee myös ihmistä. Ymmärtämällä tämän lihan heikkouden, yhtäkkinen ihastuminen tai rakastuminen ei olisi tullut piispa Kantolalle yllätyksenä. Hänen ei olisi välttämättä tarvinnut turvautua vilpillisiin keinoihin, eikä ainakaan jälkikäteen puolustella tekosiaan. Ihmisen evoluutiotaustan ymmärtäminen ei anna meille ohjeita moraalisiin ratkaisuihin, mutta se auttaa varautumaan vaikeisiin tilanteisiin ja poistaa tarpeen antautua pahan edessä. Jokainen on vastuussa omista teoistaan, ei rakkaus tai viha. Uskaltava kirjoitus Tammisalolta.

Lokakuu 2005

2.10.2005. Fundamentista toiseen

Tämän aamun Helsingin Sanomat kirjoitti Yrjö Reenpää -palkitun Richard Dawkinsin ajatuksista otsikolla "Taisteleva ateisti". Dawkins näyttää siirtyneen tieteestä yhä enemmän ateistisen uskontonsa markkinamieheksi. Ikävää tässä on, että evoluutiobiologiaa pidetään jotenkin ateismin todistuksena ja jumalankieltämisen välineenä. Evoluutiobiologia on kuitenkin tiedettä, jolla ei pitäisi olla mitään tekemistä uskontojen kanssa. Dawkins on kieltämättä tehnyt oivaa työtä evoluutiobiologian popularisoijana (viimeisen itse tehdyn evoluutiobiologisen tutkimuksen hän taisi julkaista joskus 1970-luvun lopussa), mutta nyt ovat puurot ja vellit jo pahasti sekaisin. Vaikka Dawkins ansaitsisikin tunnustusta evoluutiobiologiaa käsittelevistä kirjoituksistaan, tämä ateismihömpötys pitäisi ottaa huomioon seuraavaa Huuhaa-palkintoa jaettaessa. Toisen puolen fundamentalistihörhö Leisolahan tämän palkinnon jo saikin.

3.10.2005. Luonto ja luonnonvastaisuus

Ilta venähti pitkäksi. Unohduin lukemaan ja havahduin vasta kun Hesari kolahti luukusta. Ensin selailin Nick Bakerin kirjaa The Amateur Naturalist. Bakerin tarkoitus on ajanmukaistaa Gerald ja Lee Durrellin samannimisen kirjan ohjeita. Minuun Durrellien kirja jätti lähtemättömän vaikutuksen innostavuudessaan ja lämminhenkisyysessään. Siihen Baker ei aivan yllä, mutta luonnosta innostuneiden pikkupoikamaisten tutkijoiden kykyjä hän ei monien nykyisten harrastusoppaiden tapaan sorru aliarvoimaan (kyllä digikamera ja laadukas kaukoputki voidaan esitellä harrastajalle - ei se ole elitismia). Tähän kirjaan täytyy palata usein. Jospa se henki olisi piilotettuna lukukertojen (ei rivien) väliin.

Sitten napsaisin hyllystä Sellontuliaisien, Marja-Leena Parkkisen Ulos kaapista. Kirja sisältää homoseksuaalien ja heidän läheistensä kertomuksia kaapin ovelta ja sen ulkopuolelta. Käsittelemättä miten syvälle ihmisen elämään ujuttautuvat ympäristön asenteet hänen seksuaalisuuttaan kohtaan. Tragikoomista on miten homoseksuaalisuus on kautta historian edustanut toiseutta omasta aatteesta riippumatta - Us and Them! Natseille homoseksuaalisuus edusti bolsevismia ja bolsevikeille fasismia. Paha luonnonvastainen haureus. Luonnonvastainen - ja kuitenkin niin luonnollinen.

Ketun opetus Prinssille:

Nyt saat salaisuuteni.

Se on hyvin yksinkertainen:

Ainoastaan sydämellä näkee hyvin.

Tärkeimpiä asioita ei näe silmillä."

Antoine de Saint-Exupery

Pikku Prinssi (suom. Irma Packalen)

6.10.2008. Ykkönen ja useampi nolla

Hirmuisen outo päivä tänään. Periaatteessa tiedossa oli varsin rauhallinen rupeama. Sitten alkoi tapahtua. Ihmiset (joista en ollut kuullut kuukausiin) alkoivat ottaa joukolla yhteyttä tieteen, opetuksen ja elämän tiimoilta. Kuun kiertoko ihmisten aktiivisuuteen vaikuttaa? Maasäteily? Tästä innostuneena minäkin aloitin kontaktit.

Dominoefekti? No, mikään ei ole sen mukavampaa kuin jutustelu, turinointi, maailmojen vatvominen. Parasta päivässä oli tietenkin illan höpöttely Katin kanssa. Katsoin loppuillasta ties kuinka monennen kerran Forest Gumpin. Jotenkin Kati on minulle kuin Jenny Forestille - ihminen joka hyväksyy minut sellaisenaan. Toinen päivän kohokohta oli tieto tulevasta populaarimusiikkiaktista - menemme Kaken kanssa 28.10. moshamaan Güntin Peerin hautajaisaattoon eli hautajaisaattoon.

Blogissa on jo yli 10 000 käyntiä. Ketähän täällä käy vaklaamassa? Jättäkää ihmeessä viestiä blogiin, vieraskirjaan tai sähköpostiin. Tää ei pure.

6.10.2005. Vihdoin!

Haen kohta Katin asemalta. Voisiko enempää toivoa?

12.10.2005. Tavarataivas

Joskus materia tekee onnelliseksi. Huusin Huuto.netistä Marantz 5030-kasettidekin. Sinipunainen mittaristo on kaunis. Kasettipesän valon säteilee lämpöä ja nostalgiaa. Dolby joka riistää viimeisenkin diskantin, mekaaninen nauhalaskuri...voih! Sielun Veljien "Kuka teki huorin" soi. Soundi on tumppuinen ja hieman venähtänyt, mutta mitä sitten? Laite on nähnyt elämää vuodesta 1977 lähtien, ja se on kaunis. Kyllä kannatti.

25.10.2005. Home!

Faaraoiden maa jäi taakse. Yksityiskohtainen matkakertomus ilmaantuu tämän tekstin yläpuolelle vielä tällä viikolla. Tänään on palautumispäivä, joka yllättäen sisältääkin rutkasti ohjelmaa. Hyvä niin!

26.10.2005. Armoa!

Vinkki vei armo-kampanjan sivuille. On näköjään aivan turhaa opettaa evoluutiobiologiaa koulussa, kun verovaroillani ylläpidetty yritys levittää taas niitä samoja vanhoja "pitääkö heikkojen sortua?"-löpinöitä. Kristillisellä uskolla on upea perintö, näkyvä vaikutus historiassamme ja paljon hienoja periaatteita...Jumalakin saattaa olla olemassa - kuka tietää. Mutta tällainen tietoisesti valheellinen propaganda? Olen yrittänyt pysyä kirkon jäsenenä "hyvän asian puolesta"-periaatteella, mutta nykymeno tuntuu kovasti siltä että eettisesti paras ratkaisu on kirkosta eroaminen.

Jospa kääntyisin muslimiksi? Käsitys tuosta uskonnosta sai kumasti valoa männeellä Egyptinretkellä. Uskonto joka koristaa kaikkein pyhimpänsä jouluvaloin ja valokaapelein ei voi olla läpeensä paha. Muslimeille lähimmäisenrakkaus on konkreettista, aitoja tekoja. Kristityt vain puhuvat rakkaudesta, puhuvat, puhuvat... Taannoisia koptikristittyjä kohtaan tunsin reissulla sensijaan lievää kitkeryyttä turmeltujen varhaishistoriallisten kuvien takia. Hyi!

28.10.2005. Bibliofiliaa

Eilen hain sen postista. Einari Merikallio: Äyräpäänjärvi, Suomen linturikkain järvi (Otava 1929). Kaunein, tyylikkään, mielenkiintoisin ja tuoksuvin kirja minkä olen koskaan avannut. Ja arvokas ihan rahassakin. Erikoista miten sepiasävyiset kuvat näyttävät niin upeilta - nehan eivät sovi nykyiseen laatukäsitykseen mitenkään. Ennen kirjat tehtiin luettaviksi ja dokumenteiksi. Nyt ne tehdään myytäviksi ja edelleenmyytäviksi, kunnes seuraava samanlainen ilmestyy. Ai niin...tulihan samassa paketissa nykypäivän versiokin: Kotka ja tuhat joutsenta; Äyräpään lintuparatiisi.

29.10.2005. Hyvästit Peer Güntille - onhan se bluussii!

Arjesta irrottava miespäivä testosteroninlöyhkäisine iltoineen on takana. Suuntasimme Jennin ystävällisellä avustuksella kirjamesuille jo varhain iltapäivän harmaina tunteina. Messut jäi lieväksi pettymykseksi - päivä oli oikea mutta ohjelma meille väärä. Mielenkiintoisin päivä keskustelujen kannalta näyttäisi olevan sunnuntai. Meppien eurokirjapaneeli kuitenkin osoittautui yllättävän viihdyttäväksi. Lasse Lehtiselle lankesi karismaattisen konkarin rooli, Eija-Riitta Korhola oli porukassa herkkä humanisti, Alex Stubb edusti nuorta voimaa ja Jussi Halli puolestaan toimittajien aateliala. Eivät nuo ihmiset sattumalta siellä lavalla olleet. Kyllä heissä on karismaa. Kake teki sijoituksen ja osti neljä 60-luvun alun Jallua. Jotenkin ratkiriemukasta oli todeta millaisia kaunokirjallisia teoksia ne ovat näiden nykyisten piilopornoseiskojen ja katsojen rinnalla.

Taksijonossa meidän takanamme oli hermostunut mies. Piti päästä KOM-teatteriin ja pian. Kake ohjasi hänet edellemme jonossa, johon mies huikkasi: "Suomen kulttuurielämä kiittää". Eija-Riitta Korhola oli juuri puhunut siitä, miten vaikeaa on välttää harha omasta navasta maailman keskipisteenä.

Vinkkipuhelimen osoittamalla suuntimalla usutimme taksin kohti Kalliota - tavoitteena kokea elämys ja aistia aitoa Kallion pubin tunnelmaa. Tässä kohdin sattui pieni tyyllirikko, sillä eihän näihin paikkoihin todellakaan tulla taksilla. Vinkki kuitenkin osui oikeaan. Las Vegasin (nimi ja sisustus ovat vahvassa ristiriidassa) äijät olivat juuri aloittaneet kokoontumisajon. Nolo myöntää, mutta minusta tunnelma oli aavistuksen pelottava. Väki Oivan karaokessa oli valoisampaa. Kävi ilmi että Joe Cocker asuu Kalliolla. Hänet tunnetaan nimellä Rampe, ja hänen on hyvin vaikea pysyä pystyssä esityksensä aikana. Murtunut kylkiluu ei haittaa silloin kun Rampen sydäntä vapautetaan.

Ruumis kaipasi ravintoa, joten piipahdimme Juttutuvassa syöpöttelemässä ja juopottelemassa. Sitten taksiin ja kohti Hämäläisen osakunnan lavaa. Illan kohokohtaan oli aikaa pari tuntia. Kouvolan lahjan maailmalle, Peer Güntin eli Gyntin Penan oli määrä esiintyä toiseksi viimeistä kertaa. Paikalle oli saapunut tukku mustiin paitoihin ja liiveihin pukeutunutta pitkätukkaa ja partajehua. Testosteroni kirveli silmiä. Nuoruuden muistot tulvivat mieleen kun Griegin vuorenpaikkojen tanssi alkoi villitä yleisöä. Ensimmäisestä soinnusta minulle selvisi, ettei olla tusinabändin konsertissa. Soitto oli kauttaaltaan tiukkaa - kuin silloin nuoruuden vuosina, mutta parempaa. Twist Twist on kone, rumpujen Espoo. Bassokitaran Kymijoki Tzöötz Kettula pudottelee tummia lasejaan silmilleen nostaakseen ne taas hetkeksi otsalle. Nelikielinen möyryää - taustalla tosin - mutta tyylikkäämmin kuin koskaan. Sähkökitaran Vantaa T. Nikki on minulle Rock-sanan synonyymi. Leijonanharja säikäytti minut pahasti jo teininä - eikä siihen tarvittu kuin vilkaisu karvaisen kuontalon siimeksestä Kouvolan Prisman kahviossa.

Tämä keikka nousi listallani TOP-3:n. Ainoana miinuksena keikan lyhyys. Mahtavatko karjut säästellä viimeiseen iltaan? Jäin kaipaamaan sitä minun Peer Günt-biisiäni: She was here. Vaan eihän kaikkea voi saada. Bändin uskomattomasta tyyliästä kertoo ylipitkien rumpu- ja kitarasoolojen puuttuminen täysin. Omilla ansioillaan erinomaisesti selviävät biisit vain soitettiin viileästi. Waltarin Kärtty sanoi joskus ettei 80-luvun Suomessa ollut kuin kaksi rockbändiä: Smack ja Peer Günt. Peer Günt on vieläkin enemmän. Se on käsite. Mieleen tuli jopa pyhäinhäväistykseltä kuulostava ajatus: Onhan se Hurriganeskin varmasti ihan hyvä bändi mutta...

29.10.2005. Terve, Terve, Nokia, Nokia, Mitä kuuluu?

Egyptin matka päättyi viimeksi nautittuna maanantaina. Alan vihdoinkin toipua Suomen värittömän maiseman aiheuttamasta shokista, ja pystyn kenties kirjoittamaan matkakertomuksen. Reissu oli sekä minulle että Katille ensimmäinen matkanjärjestäjän ohjattu seuramatka. Minua se kiinnosti kovasti ihan sosiologisesta vinkkelistä; niin paljon kun olen lukenut juopottelevista, lihapullia syövästä ja Einö Gröniä suomalaiskapakassa kuuntelevista massaturisteista. Myönnetyksenä matkakohteeksi valittiin kuitenkin Egypti ja tavoitteena enemmänkin kulttuuri- kuin rantaloma. Tarkoituksena oli viettää seitsemän päivän matkasta kaksi päivää Kairossa ja yksi Luxorissa. Kun yksi päivä kului matkustamiseen, rantalöhöilyyn oli aikaa maksimissaan neljä päivää.

Maanantai 17.10. Matka alkoi aamuvaihaisella olo oli tokkurainen. Katin vanhempien auto aseteltiin parkkiruutuun. Aivan liian pitkä matka terminaaliin hyydytti - miten voi olla niin kylmä. Selvitykset ja turvatarkastukset sujuivat tietysti erittäin nopeasti joten kenttäodotusta oli enemmän kuin kahden ihmisen tarpeisiin. Vajaa viisituntinen lento pääsi lähtemään ajallaan. Kati ei ole luonteeltaan lentäjä, mutta minä puolestani nautin suunnattomasti jokaisesta noususta. Sellaista vapauden tunnetta ei ole missään muussa tilanteessa. Pian vapaudentunne kyllä vaihtui ahdistukseen - en muistanutkaan miten ahtaita Finnairin koneiden jalkatilat voivat olla. Kati selvisi lentomatkasta urhoollisesti. Ja kaikesta muustakin. Tietysti!

Kone laskeutui Hurghadan telttamaiselle kentällä iltopäivällä ja jo ennen kahta olimme bussissa odottamassa kuljetusta hotelliin. Ensimmäinen vaikutelma ympäristöstä oli: ruma! Autiomaan kiviset reunat oli kuorrutettu roskalla ja rakennusjätteellä, jota tauotta puhaltava tuuli retuutteli kohti aitarakennelmia. Hurghada ei saanut meiltä sympatioita lainkaan. Onneksi oma hotellimme sijaisi El Gounassa, n. 35 kilometriä Hurghadasta pohjoiseen. El Gouna on vain kymmenen vuotta sitten sopivaan autiomaan ja Punaisenmeren ankeaan kohtaamispaikkaan syntynyt turistikylä. Alueella asuu vain vähän paikallisia, ja hekin ovat kaikki töissä alueen hotelleissa, ravintoloissa, kaupoissa ja muissa palvelupisteissä. Äkinäisempi kriitikko voisi kuvitella paikan kovin muoviseksi, mutta ihan idyllinen kylähän se on. Meidän hotellimme (Sultan Bey) ei ole tähtiluokituksen kärjessä, mutta sopivan pieni ja keskustan tuntumassa. Hyvin ilmastoitu bussi pudotti meidät hotellin portille ja meidät ohjattiin samantien varsin kodikkaaseen huoneeseen. Lyhyen asettumisen jälkeen (joo, on se ilmastointilaite ihan komia) suuntasimme sitten ympäristöntutkintaan. Rantakahvilasta sai ruokaa ja teetä. Ryhdyin heti leikkimään terveydelläni ja tilasin Catch of the Day -nimisen annoksen. Tänään pyydystetty kalaa. Tarjoilija empi hetken, mikä aiheutti minussa

lievää pelkoa. No kovasti ruotoinen kala tuli pöytään. Ei siitä juuri nälkään ollut apua, mutta kovasti komeat siniset ruodot kalavainajalla oli. Kati pysytteli turvallisella virvoituslinjalla. Virvoittelinhan toki minäkin; Sakkara ja Stella-oluet tulivat viikon mittaan tutuiksi (muuta ei oikein saanutkaan; saksalaiset tosin lipittivät omaa Heineken-vettänsä).

Tiistai 18.10. Minun syntymäpäiväni. Aamiaisen jälkeen lähdimme hotellin rantaan, saarella sijaitsevalle Zeytona-beachille. Pyyhkeen antanut lippiskaveri sääntäsi rantaan peräämme, ja alkoi valittaa etteivät suomalaiset ja saksalaiset maksa tippiä. No, minulta hän sai ruhtinaallisen tipin, mikä ei kuitenkaan estänyt häntä jatkamasta valittamista seuraavalla kerralla. Tämä olikin pisin rupeamamme rantsussa, ja totta kai menin polttamaan itseni. Vaikka venematka saaresta kesti vain reilun minuutin, päätimme kokeilla kuumansietoamme, ja kävelimme luksuluokan rakennustyömaiden kautta takaisin kylään. Pienen El Gouna seikkailun jälkeen menimme illalliselle Dunes-nimiseen ravintolaan - olimme ainoat asiakkaat, ja palvelu siksi nopeaa. Vielä ennen nukkumaanmenoa katselimme kuunsiltaa hotellin rannassa. Kaunista.

Keskiviikko 19.10. Raskaan aamiaisen ja kyläkierroksen jälkeen suunnistimme rantsuun, mistä matka jatkui tukevan lounaan jälkeen koralleille lasipohjaveneellä. Tässä olisi tarjoutunut mahdollisuus snorklaamiseen, mutta päätimme tyytyä vähempään. Olen snorklannut samantyyppisillä vesillä Kenian rannikolla, ja tämä Punaisenmeren loisto vaikutti sen rinnalla kovin vaatimattomalta. Kun vene pysähtyi, Kati muisti merisairautensa. Hotellille palattuamme pulahdimme taas altaaseen. Ilta sujui kylän kauppoja kierrellessä, mistä palasimme hotellille illalliselle. Illallinen oli erinomaiseen aamiaiseen verrattuna vaatimaton, eikä palvelukaan oikein pelannut.

Torstai 20.10. Katin syntymäpäivä. Hyvin erilainen sellainen. Kello ja puhelin soivat kilpaa aamuyöllä, koska edessä oli lähtö Luxoriin. Matka alkoi hotellikierroksella. Viimeiset retkeläiset kerättiin ruman Hurghadan eteläosista, minkä jälkeen suunnattiin saattueen järjestymispaikalle Safagaan. Suuret turistimassat kuljetetaan Egyptissä usean kymmenen bussin saattueessa. Saattueen molemmin puolin ja väleissä menoa valvovat pitkällä piiskalla varustetut poliisiautot. Saattue on kaikkialla etuajo-oikeutettu ja se saa ajaa myös ylinopeutta niin paljon kuin etummainen poliisiauto uskaltaa polkea. Taukopaikoilla on nopeaa massapalvelua ja tehokkaita krääsäkauppiaita. Matka Safagasta Luxoriin sujui nopeasti kuskien hurjastelun tarjotessa viihdykettä. Meidän kuljettajamme Hassan tapasi ajaa keskellä tietä myös silloin kun vastaan tuli autoja. Hän myös ohitteli silloin kun kukaan suomalainen ei olisi sellaiseen ryhtynyt. Parhaimmillaan kapealla tiellä ohitimme toista bussia samalla kun vastaan tuli henkilöauto ja aasi vankkureineen. Niilin laaksoon saavuttiin tuolla nopeudella aivan yhtäkkiä. Vilkaisin ikkunasta ja näin aavikkoa. Vilkaisin toisen kerran ja näin vehmasta peltoa, jonka kosteimmissa osissa silkki- ja lehmähaikarat kahlailivat.

Luxorissa ensimmäinen kohde oli Karnakin temppeli. Jotenkin olin kuvitellut että temppeli sijaitsisi aavikolla, mutta se olikin aivan kaupungin keskustassa, sulassa sovussa modernien rakennusten kanssa. Turisteja ohjattiin laumoittain; venäläisosastoja raippatyyliin paimentaen. Ensimmäinen ajatus näistä ikuisista muistomerkeistä oli: "Tämän täytyy olla huijausta, eivät nämä niin vanhoja voi olla". Luxorissa ei enää puhaltanutkaan merituuli, joten lämpötilakin alkoi tuntua. Karnakin temppelin jälkeen söimme lounaan seisovasta pöydästä Niilissä lilluvalla laivalla, ja huristelimme sitten pienemmällä purkilla Niilin yli. Vastarannalla odottanut bussi poimi meidät talteen ja vei Kuninkaiden laaksoon. Nyt oltiin jo kauniimmalla aavikolla, sillä näissä vuorissa oli jo hieman väriäkin. Laakso oli polttavan kuuma, eivätkä haudatkaan olleet vilpoisia. Lipulla pääsi kolmeen hautaan. Me menimme ensin Mernephtahin syvään hautaan, sitten Ramses I ja Ramses IX hautoihin. Maalausten värit olivat uskomattomia. Miten ne ovat voineet säilyä? Pieneen Tutankhamonin hautaan olisi pitänyt pulittaa ylimääräistä, joten se sai jäädä. Seti II hauta olisi kiinnostanut mutta aika kävi vähiin. Vielä ennen auringonlaskua piti ehtiä näkemään täti Hatsepsutin kuolintemppeli, joka oli ollut pitkään luostarin alla tutkijoilta piilossa. Jotain tästä Egyptin historiallisesta ylitarjonnasta kertoo se, että paluumatkalla ajoimme Memnonin kolossin ja useiden temppelien ohi kuin ne olisivat ilmaa vain. Päivän viimeinen kohde oli alabasteritehdas. Miehet löhöilivät pihalla, mutta kun bussi ajoi pihaan, he alkoivat keskittyneesti jyuustaa kiviään. Kiitokseksi aktiivisuudesta ostimme yhden kiviastian ja söötin kissan pitkällisen tinkimisen jälkeen reiluun ylihintaan. Niilin sillalla pysähdyimme vielä ihailemaan auringonlaskua, minkä jälkeen Hassan ohjasti auton saattueen kokoontumispaikalle. Olimme perillä El Gounassa hyvin myöhään, mutta ehdimme vielä syödä puolenyön illallisen saksalaisessa ravintolassa. Ruoka oli rasvaista (=hyvää) ja sitä oli riittävästi.

Perjantai 21.10. Vapaapäivä kahden reissupäivän välissä. Aamiaisen jälkeen matka vei rantsuun, jossa törmäsimme taas Egyptin ainoaan ikävään ihmiseen. Pyyhepoitsu oli saanut kinuttua kohtuuttoman suuren palkan olemattomasta työstään edellisellä kerralla, joten annoin nyt hieman niukemmin. Totta kai tämä riensi perääni ja ojensi setelin minulle takaisin. En ymmärtänyt arabianenglannista käytännössä mitään, mutta kuuntelin avautumista ymmärtävän näköisenä. Kun pyyhypoika oli lähtenyt, suunnistin uimaan. Uudet uimalasit omalla likinäkövahuudella oli yhä testaamatta. No, kai ne hieman auttoivat. Tälle päivälle oli sovittu Honeymoon-hieronta, joten rantsusta piti

hilautua hotellille hyvissä ajoin. Altaaseen piti tosin ensin pulahtaa. Hieronta oli ihan positiivinen kokemus. Minun makuuni hieman turhan hellävarainen käsittely oli lähinnä ihonhoitoa. Kasvojen kuorinta oli paikallaan, sillä merituuli oli kuivattanut ihoa. Kun meistä vielä lopuksi tehtiin jälkiruokia (kookoskuorrutus ja sitten muovipussiin), olimme tulokseen varsin tyytyväisiä. Tunsin itseni kovin hehkeäksi koko illan. Katikin oli hyvin kaunis, mutta Katihan on aina. Illan ruokapaikkana oli Kiki's; italialaisen naisen omistama paikka Casinon yläkerrassa. Ruoka oli Katin mielestä reissun parasta, ja minustakin se oli ehdottomasti TOP-3:n joukossa. Kati oli tosin turhan helppo hurmata suklaasalamilla; tiramisun misuja oli upotettu suklaaseen, ja koko kompleksi oli sitten muotoiltu makkaraksi ja jäähdytetty. Lähtö Kairoon tapahtui klo 02.00, joten muutaman tunnin ehdimme vielä torkkua.

Lauantai 22.10. Nukkuminen jäi vähäiseksi, sillä bussin oli määrä tulla hakemaan meitä klo 02.00. Bussi oli yli puoli tuntia myöhässä - tehokasta nukkumisaikaa! Bussi ajettiin taas saattueen kokoontumispaikalle, mistä kaahaus alkoi käskyn käytyä. Yhden pysähdyksen jälkeen saavuimme Kairoon yhdeksän maissa. Kairoa on kuvattu tuhkakupiksi ja sitä se tosiaan muistuttaa. Rakennukset tehdään kerros kerrallaan, joten talojen katosta sojottaa harjaterästä. Kun perheen poika tarvitsee asuntoa, rakennetaan uusi kerros. Talot ovat käsittämättömän rumia. Tärkeintä kuitenkin näyttää olevan että satelliittitelevisio näkyy. Takapihat näyttävät toimivan usein kaatopaikkoina. Päivän ensimmäinen ja tärkein kohde oli museo. Patsaita, patsaita, sarkogfageja, patsaita...käsittämättömiä määriä toinen toistaan kiehtovampia esineitä. Jostain syystä minuun teki suurimman vaikutuksen Kheopsin äidin sänky - täysin nukuttavissa, joskin kovin tynkä. Kävimme myös katsomassa muumioita, kuivatettuja ihmisiä. Mitä jos egyptiläisten uskonto onkin se oikea, ja nyt he katselevat meitä silmillään haudan takaa. Mitenkähän tärkeäksi tutkija tuntee itsensä siirtäessään muumion pois ikuisesta lepopaikastaan. Sitä voidaan ehkä perustella sillä, että näin faaraot muistetaan taas ja he elävät. Mutta kuitenkin...

Museosta matka jatkui moskeijaan. Muslimit ottivat meidät kovin iloisesti vastaan. Naisetkin pääsivät sisään vihreissä kaavuissaan. Moskeija oli sisältä hyvin vaatimaton, mutta ulkoa ne oli koristeltu värikkäin julistein ja valokaapelein. Seuraavana kohteena oli Khan el-Khalilin basaarialue; lähi-idän suurimmaksi mainittu. Röyhkeät kauppiaat myyvät siellä etupäässä rihkamaa turisteille, mutta myös välttämättömiä elintarvikkeita paikallisille. Otimme kahvit ja teet, minkä jälkeen päätimme vielä ostaa minulle pitkähihaisen paidan viiletä iltaa varten. Kauppias haki minulle paidan hikisenä juosten, ja sai meidä ostamaan pari muutakin paitaa. Kun Kati oli antanut hänelle lahjaksi kynän, hän otti valkoisen paitani muovipussista ja osoitti taitavasti piilottamaansa tahraa siinä. Taas miestä vietiin. Kymmenen minuutin kuluttua hän saapui erilaisen paidan kassa ja vaati siitä lisää rahaa. Typerää kaupantekoa, mutta eipä palellut. Basaarista siirryimme Sonesta-hotellille. Haa, yö sviitissä! Iltaohjelmaksi oli tarjolla joko killumista Niilillä ruuan ääressä tai valo- ja äänishow pyramideilla. Suuntasimme pyramideille. Vaikka show oli yllättävän vaatimaton, minuun teki vaikutuksen Sfinksin kertomus siitä miten se oli elämänsä puolivälissä nähnyt Ceasarin ja Kleopatran kävelevän edessään. Siinä missä me menemme katselemaan antiikin Rooman ja Kreikan raunioita, antiikin ihmiset tekivät samaa Egyptissä. Ilta oli jo pitkällä kun saavuimme takaisin hotellille. Harkitsimme pitkään aterian tilaamista huoneeseen, mutta uni voitti.

Sunnuntai 23.10. Sairastin yön aikana pikaisen turistiripulin, joten uni jäi taas turhan niukaksi. Bussi tuli hakemaan meidät Sonesta-hotellilta klo 09.00. Koska pyramideilla saattoi olla vielä sumuista, menimme Gizassa täyteohjelmaksi tarkoitettuun Papyrus-instituuttiin. Siellä meille näytettiin lyhyesti, miten papyrysta valmistetaan, minkä jälkeen alkoi kiiwas kaupanteko. Myyjä kulki perässämme magneetin lailla. Kati harkitsi jo kahdeksikkoa - josko poitsu pysyisi perässä. Yksi papyrus ostettiin. Ja pyramidit...ovathan ne vaikuttavia. Ajoimme ensin Kheopsin pyramidin juurelle ja sitten näköalapaikalle josta näkyivät kaikki kolme pyramidia (Kheops, Khefre ja Mykerinos). Pyramidien juurella kauppiaat eivät olleet enää kauppiaita vaan vihoviimeisiä häiriköitä. "No money. It's a gift for you. Because Finland is a nice country". Kun käsi pidetään itsesuojeluna puuskassa, kainaloon työnnetään patsasta ja T-paitaa. Jos nämä saavat olla hyväuskoisen turismon hallussa hetken aikaa, ne tulkitaan ostetuiksi ja aletaan kinuta rahoja. Epäkohtelias käyttäytyminen oli pakko omaksua...paitoja ja patsaita putoili kun vedin käteni alta pois. Jostain syystä suurimman vaikutuksen minuun teki Kheopsin pyramidin juurelta kaivettu laiva jolla Kheops-setävainaa kuljetettiin kuolleiden puolelle länsirannalle. Laiva oli tehty puusta sideaineenaan vain köyttä. Silti tämä 5000-vuotias purkki vaikutti purjehduskelpoiselta. Pyramideilta suuntasimme taas syömään ja sitten matkalle kohti Punaisenmeren rannikkoa ja El Gounaa.

Matka sujui yllättävän nopeasti, ja olimme jo alkuillasta perillä El Gounassa. Aikaa todella tarvittiin, sillä ostoksia oli tekemättä, eivätkä ne Egyptissä suju kädenkäänteessä. Olisin ollut valmis maksamaan 8 euroa sievästä koriste-esineestä, mutta kun vaan piti turista ja pakkotinkiä. Tinkaamisen uuvuttamana yritimme päästä Kiki's:n maukkaiden lautasten äärelle, mutta olivat peijakkaat laittaneet keittiön kiinni. Päädyimme lopulta Tabasco-nimisen ravintolan ainoiksi asiakkaiksi. Meitä palveli neljän tarjoilijan monikansallinen joukkue. Koska tarjoilijoiden yhteinen kieli oli nyt englantia, ymmärsimme hieman heidän kommunikointiaan. Kun poistuimme tipin jätettyämme, takaa kuului ääni: "How many pounds?". Ilta päättyi vesipiipun ostoon ja rauhalliseen tupruttelu-/bisnestuokioon Ahmedin putiikissa.

Maanantai 24.10. Tarkoitus oli pulahtaa vielä aamusella altaaseen, mutta Kairon reissun rasitukset estivät suunnitelmat. Nukuttiin, syötiin viimeinen tukeva mannermainen aamiainen, paistateltiin hetki auringossa ja haettiin laukut. Saksalaisia turisteja alkoi olla jo häiriöksi saakka - taisi olla ajoitukseltaankin erinomainen tämä meidän seitsenpäiväinen. Vielä huoneen luovutuksessa meillä oli jäljellä 150 puntaa, joista piti päästä eroon koska ne eivät hevillä taivu takaisin euroiksi.. Minibaarilasku maksoi 150,00 puntaa - johdatusta taas!?! (Ei, ei me ryyppiskelty; minibaarista sai halpoja vesipulloja). Bussin ilmastointi oli rikki, mikä oli tässä vaiheessa matkaa yllättävän pieni ongelma. Arja Korisevan pesueen ääni takapenkillä ei jäänyt huomaamatta. Turvatarkastukset (niitä riittää) sujuivat nopeasti ja taas meitä riivasi turha luppoaika. Verovapaasti mukaan lähti viinipullo, piipputupakkaa ja sikarirasia. Odotellessa viihdytin vessapoikaa esittelemällä Suomea laajoin käsiliikkein. Kiitokseksi mielenkiinnosta poitsu sai luvattoman anteliaan tipin.

Lento oli tylsä. Todella tylsä. Jos Kati ei olisi ollut vieressä viihdyttämässä, olisin varmaan heittäytynyt keskikäytävälle kiukuttelemaan. Nukahtamaan ei päässyt vahingossakaan, sillä takana telminyt tenava työnsi tauotta luisia kinttujaan nikamieni väliin. Ja sitten Suomessa. Miten voi olla vielä kylmempi kuin lähtiessä?!? Kotona odotti nippu velvollisuuksia, ja muutama sata sähköpostia luettavaksi. Mutta miten herttaisesti tuhimmekaan lämpöpeitteissämme, suojassa kaikelta ulkomaailman jäätävältä poltteelta.

Matka oli hieno kokemus. Sää suosi (näin koko Egyptissä vain kaksi pilvenhattaraa; lämpötila sahasi 25 ja 34 asteen välillä, tuuli ja kuiva ilma tekivät lämpötilasta miellyttävän). Egypti on joitain ällötyksiä lukuunottamatta hienoa maa. Islam on valoisa uskonto. Ja mikä parasta, Katin kanssa on upeaa matkustaa. Tahtoo uudelleen!

Syyskuu 2005

3.9.2005. Käyttöohjeita Microsoftilta

En ymmärrä mikkisoftaa, joten kysyin ylläpidolta miten sivujen reunan saa saman väriseksi kuin itse sivun (tässä tapauksessa mustaksi). Näillä ohjeilla spacet alkoivat näyttää paremmalta. Firefoxille Microsoft on näköjään tehnyt spacesta selviytymisen ylivoimaiseksi.

A) Tyhjennä selaimesi välimuisti tai väliaikaiset Internet-kansiot:

- 1. Ole hyvä, ja mene "Työkalut" -valikkoon ja klikkaa "Internet-valinnat".*
- 2. Klikkaa "Yleiset" välilehteä.*
- 3. Poista sivuhistoria, evästeet ja muut väliaikaiset Internet-tiedostot.*

B) Laita selaimesi etsimään tallennettujen sivujen uudempia versioita:

- 1. Mene "Työkalut" -valikkoon ja klikkaa "Internet-valinnat".*
- 2. "Yleiset" välilehden kohdassa on Väliaikaiset Internet-kansiot, valitse siitä kohta "Asetukset".*
- 3. Tarkista onko tallennetuista sivuista uudempia versioita - valitse "Aina avattaessa sivu" ja klikkaa OK.*
- 4. "Yleistä"-välilehdellä "Historia" -kohdassa napsauta "Tyhjennä historia" ja napsauta Kyllä ja tämän jälkeen OK.*

C) Määritä selaimesi hyväksymään evästeet:

- 1. Valitse "Työkalut"-valikosta "Internet-asetukset". Internet-asetukset-valintaikkuna tulee näyttöön.*
- 2. Valitse "Tietosuoja"-välilehti ja klikkaa "Lisäasetukset"-painiketta.*
- 3. Merkitse valintaruutu kohdassa "Ohita automaattinen evästeiden käsittely".*

D) Alenna suojausasetuksiasi:

- 1. Valitse "Työkalut" ja "Internet-asetukset". Napsauta "Lisäasetukset"-välilehteä ja "Turvallisuus"-kohdassa poista valinta kohdasta "Varoita... / Warn about invalid certificates". Napsauta OK.*
- 2. Valitse Työkalut-valikosta "Internet-asetukset".*
- 3. Valitse "Suojaus"-välilehti. Näyttöön tulee suojausasetusten ikkuna. Napsauta "Oletustaso" -painiketta.*
- 4. Varmista että liukusäädin on kohdassa "Normaali". Jos se ei ole ko. kohdassa, siirrä liukusäädintä kohtaan "Normaali" klikkaamalla liukusäädintä ja siirtämällä kursoria oikeaan suuntaan.*

No, eipähän näillä ohjeilla mitään muutosta saatu aikaan. Huonoa softaa?

4.9.2005. Pörröhalipula

Lisäsin muutaman kisukuvan pörrökansioon. Tuli taas haikea olo. Ja nolotti. Aikuinen mies kyönelehtii

menettämiensä nappisilmien perään vaikka maailmassa olisi vakavampaakin surtavaa. Ei! Syyllisyys sikseen. Olen tuntenut elämässäni syyllisyyttä jo aivan riittävästi. Siihen on vihdoin saatava muutos. Minulla on oikeus surra, vaikka kyseessä onkin vain joukko pieniä petoeläimiä.

Menetin kisut avioerossa. Muistan aina sen tilanteen kun lähdin eroa seuraavana päivänä kotoa. Tiesin että päivän aikana kisut haettaisiin pois. Katsoin pikku Lucaa, joka tuijotti lähtöäni kesken leikkien. Linda oli jo silloin valmistautumassa Oulun matkalle ja arvelin, että saattaisi mennä parikin viikkoa ennenkuin näkisin Lucan, Laran, Minnin ja Lunan uudelleen. Jos silloin olisin tiennyt, että en näe niitä enää koskaan... Kolmen päivän kuluttua näin netissä ilmoituksen - minun Lucani oli laitettu myyntiin. Olen välttänyt katkeruuden kaikessa ihmisiin ja ihmissuhteisiin liittyvässä. Lucan menettäminen nostaa minussa kuitenkin niitä kaikkien mustimpia tunteita. Ystävät ovat jatkuvasti kannustaneet minua purkamaan myös niitä järjettömiä, sokeaa tuhoa levittäviä tunteita: "Sinulla on oikeus vihata, ja siihen erittäin hyvä syy". Minä en vain osaa. En osaa vihata - vielä. Onneksi osaan nyt rakastaa. Ja uskallan.

6.9.2005. Arki on paras!

Työntäyteinen päivä tänään - tutkimusta, opetusta, oppimista. Samanlainen on tiedossa huomenna. Ajelen aamulla kahdeksaksi Porvooseen ja pidän siellä kolme oppituntia sijaisena. Ensin pari tuntia evoluutiota vanhan ja hyväksi todetun opetussuunnitelman mukaan ja sitten tunti mikrobiologiaa. Porvoosta on tarkoitus skodailla liittiin huoltamaan maastokokeita. Iltayöllä onkin sitten (ehkä?) jokunen tunti aikaa hoidella rästiin jääneitä paperitöitä ja valmistella Klagen aikuislukion tunteja keskiviikoksi. Aikun bilsassa on edessä vielä solunjakaantumisen - sitten perustat on saatu proteiinisysteesiä myöten haltuun. Mantsassa ollaan vasta siirtymässä niihin tärkeimpiin. Ryhmät ovat molemmissa erinomaiset ja aktiivisuuttakin löytyy enemmän kuin kertaakaan aiemmin. Ja nyt minusta oikeasti tuntuu että useammankin opiskelijan korvien välissä tapahtuu liikettä. Jostain ihmeellisestä syystä havainto tästä liikkeestä saa minut nirvanaan...onko elämän(i) tarkoitus saada ihmiset ajattelemaan? Toivottavasti!!! Ainakin minulla on sisäänrakennettu tarve ärsyttää, provosoida, kaivaa ja kutitella. Tavallaan uhraan oman opettajan arvovaltani oppimisen alttarille (kjäh! Olipas korni!). Se tekee opettajana olemisesta vaikeaa, eikä aina edes tuota tulosta. Mutta jaksan uskoa siihen että sitten kun jotain tapahtuu, niin tapahtuu! En vielä viime lukuvuonna päässyt sisään aikuislukion meininkiin, mutta nyt se tuntuu hyvinkin omalta. Vaikka...kyllä päivälukio sittenkin sopii minulle paremmin. Hieno ammatti! "Työni minä teen vaikka kuolisin. Ja niin minä kuolenkin. Ja minut rodeoni ihanaan hiekkaan haudataan", lauloi suuri runoilija, Edu Kettunen.

Suunnittelimme Katin kanssa viikon reissua Egyptiin lokakuussa. Kiitos terroristien, Egyptin matkoja on paljon myymättä, vaikka muut matkat ovat ajat sitten menneet. Lähtö on minun syntymäpäiväni aattona, ja pari päivää tämän jälkeen juhlistetaan Katin vanhenemista. Minä olen tällä saralla kahdeksan vuotta ja kaksi päivää Katia edellä, eikä daami näytä saavuttavan. Hotelli näyttää hyvältä, sukellus- ja mereilymahdollisuudet ovat oivat, ja pyramidia lienee kiintoisaa tapittaa. Kiva mennä järjestetyille matkalle - ensimmäistä kertaa! Ja Katin kans. Jesjes!

Mietin vielä hetken evoluution kuvioita (ihmisen evoluutio on kyllä aivan sekaisin tutkijapoloisilla), kuuntelen musiikkia iTunesilla, vilkuilen sivusilmällä Mirja Pyykön keskusteluohjelmaa ja vastailen tänään tullessiin sähköposteihin sieltä virallisemmasta päästä purkaen. Mieli tekisi touhuta paljon muutakin: katsoa Kummeleita tai yksi Columbon jakso, kirjoittaa ystäville sähköposteja, ottaa yhteyttä vanhoihin tuttuihin, lukea Tapsa Rautavaaran, Reino Helismaan ja Walt Disneyn elämäkertoja, jatkaa Red Hot Chili Peppers -historiikkia, kirjoittaa runo Katille, opiskella taidehistoriaa (juu, tästäkin innostuin - 1200 sivuinen järkäle opettaa faktaa), kaivaa loputkin LP-levyt esiin, kopioida muutama muistoilla täytetty VHS DVD:lle, maistella oluita (Porvoon Alkosta löytyi uusia tuttavuuksia), lukea Raamattua, kirjoittaa käsikirjoitusta luonnontutkijan oppaaseen, opetella polkuanalyysiä... Milloin minusta tuli tällainen? Enkö osaa keskittyä mihinkään yhteen asiaan?

Ja mikä vituttaa? Ne samat. Typeryys. Tunteettomuus. Ilkeys. Intelletkuellismi. Latteus. Latistaminen. Miksi asiat täytyy aina ajatella yksitasoisesti? Miksi ihmiset täytyy lokeroida, miksi? Prkkl!

Jäin kuuntelemaan "Tilkkutäkki"-nimistä levyä, jossa "Various Artists" Samuli Edelmanista Jonna Kososeen veisaavat virsiä ja muita kristillisiä lauluja. Kaikki kappaleet eivät aivan yllä sovitusten taivaaseen, mutta hienoja ovat silti. Virret kiehtovat. Monissa on korvamadoksi yltävät kertsit. Täytyy tietysti ollakin - eri aikakausien pophittejä ne kuitenkin ovat. Mainosmusiikkia?. Väitetään että Lutherin virret ovat poikkeuksellisen tarttuvia, koska Martti oli oluen ystävä ja painoi tintaamisen ohella mieleensä juomalaulujen melodioita.

Ja Internet (joka on muuten erisnimi ja kirjoitetaan kunnioittavasti isolla kirjaimella) tietää kaiken. Googlekin osaa ohjata kaidalle polulle jos tarvitsen informaatiota vaikkapa käsitteestä "pölyharja". "Idioottikoulussa vappuspeksi kelpaa, pölyharja ei".

7.9.2005. The Pharaoh Sails to Orion

Hyvin suunniteltu on kokonaan tehty - kerroin tämän päivän tapahtumat jo eilen :) Raskasta toki kun yritin tehdä kolmea työtä samanaikaisesti, ja selviytyä kaikista kunnialla. Pitkien ajomatkojen aikana oli aikaa miettiä kaikenlaista - ja kehittää vihaa omahyväisiä ihmisiä kohtaan. Jotkut vain ovat omasta mielestään muita parempia ja heidän tekemisensä on muiden puuhailuja arvokkaampaa. Joskus harkitsin vakavasti kyynärpäätaktiikan opettelemista ihan tietoisesti...vaan miksi muuttaa itseään sellaiseksi jota itse vihaisi?

Lets walk like an egyptian! Kati on varannut Epygtin matkat. Köllötellään, juhlietaan synttäreitä ja ihmetellään kivikasoja. Vanhana egyptomaanina saatan olla hyvinkin into piukassa. Voi olla että tulee valotettua jokunen kennollinen kuviakin.

7.9.2005. Mixed!

Joskus käy niin että työnteko on hauskaa ja haastavaa, mutta liiallinen hoppu lamauttaa. Nyt just kävi niin. Tekemistä on niin ettei ehdi koiraa sanoa, mutta lamautuneena vain tuijotan ruutua (montakohan tuntia tätä tapitusta oli kestänyt kun havahduin?). Ensimmäistä kertaa tämän tutkijatohtoripestin aikana tuntuu että omissa tuloksissa on järkeä...ja jos ajan hammas ei pahasti nakerra ajatusta, taisin keksiä eilen viisastenkiven. Saattaapi olla että tulee tarve kirjoittaa teoreettinen artikkeli murkkuekologiasta. Se olisi jo kova suoritus tällaiselta idiootilta.

Ulkona on kesä ja aikuislukion alkuun on kolme tuntia. Jatkanko tuijotusta vai...

8.9.2005. Alusta

Matti ratkaisi tänään Lilussa minua pitkään arvuuttaneen dilemman - evoluutioteorian ja Raamatun välisen ristiriidan. Raamatussahan sanotaan että "Tuli ilta ja tuli aamu, näin meni ensimmäinen päivä" (1. Moos 1:3). Kyseessä on siis aito vuorokausien vaihtelu, eikä luominen voi kestää miljardeja vuosia kuten vanhan maan kreationistit väittävät. Olen aina ollut sitä mieltä, ettei mitään ristiriitaa ole, sillä Jumala on luonut myös ajan, eikä luomishetken aikakäsityksestä ole siksi varmaa tietoa. Mattipa viisasi minulle Raamatusta sen kohdan missä tämä todetaan: "Mutta älkää te, rakkaat ystävät, unohtako tätä: Herralle yksi päivä on kuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta kuin yksi päivä" (2. Piet. 3:8). Nyt ei tarvitse enää sitä evoluution ja kristinuskon välistä dilemmaa niin kovasti miettiä kun kerran sanassakin näin liennytetään. Mutta huonostipa olen kirjani lukenut...

Väitetään että tuossa Mixhangelon Aatamin luomisessa katse kiinnittyi kohtaaviin sormiin. Jaa...? :)

20.9.2005. Miehuuskoe edessä

Huomenna se tapahtuu. Se johon harva lukion opettaja on riittävän tyhmä. Se johon kykenee vain putkiaivo. Valvon reaalin ylioppilaskoetta vapaaehtoisesti täydet kuusi tuntia!!! Istuminen ei kuulosta pahalta, vaan kun ylioppilaskokeen valvonnassa täytyy tosiaan tsempata. Kräsh!

20.9.2005. Missä hitossa me hiukset pestään?

Toisilla on taito vangita tunnelma. Kun Göstä Sundqvist laulaa "Koko talvi kesämökillä" palaan takaisin yksinäiseen, sateiseen metsään. Kun ei enää jaksaisi mutta on pakko. Sade piiskaa ja paleltaa. Kun on avuton olo niinkuin silloin venettä tuupatessa Siikalahden osmankäämikössä. Tai silloin kun piti kuljettaa märkiä paaluja polkupyörillä lintutornille neljän kilometrin päähän. Kun tulee äitiä ikävä, ja on puhdas, lapsenomainen olo. Kun voisi itkeä kuivan Reissumiehen päälle niinkuin seitsenvuotiaana sinisissä toppahaalarissa. Ja seurata maailmaa sivusta. Siinä lapasetkin sulaa.

Toisilta tunnelman vangitseminen ei onnistu. Ei onnistu minulta nyt. Eikä onnistunut Santtu Luodolta kun hän kirjoitti pinnallisen kuvauksen Leevi & Leavingsistä. Miten voikin olla ettei Göstä tullut kertaakaan mieleen kirjaa lukiessa? Ei se tuhma, rietas, pullea talonmiestyppi. Ei toisaalta se pieni viaton poika joka katsoo ikkunasta lumihiihtäileiden leijailua. Göstä ei koskaan kuvannut surun kyyneliä, vaan haikeuden. Hän ei kuvannut seksiä tai pornoa, vaan pikkupullukkaa tuhmua. Göstan surulliset hahmot eivät halua muutosta ulkopuolisten mielestä surkeaan elämäänsä. He toivovat vain että surkeus olisi vähän helpompaa. Kun Ellu aina töissä itki, se sai sitten ne loparitkin, ja pankkiautomaatin eteisessä me öisin palettiin. Se taisi olla taas raskaanakin, mä jostain sille takin varastin. Ja riemu. Se ei ole naurua vaan kylläisen muikeaa tyytyväisyyttä. Jalassa tangat tai pelkät lenkkarit ja aurinko hymyilee. Unholaan jää kaikki turhat systeemit kun hiekalle oikaisee.

20.9.2005. Tämä päivä tässä?

Loppuviikon suunnitelmat alkavat olla pikkuhiljaa hanskassa. Reaalikoe aamulla, sitten opetusta iltalukiassa ja illalla hieman tiedettä. Mantsassa siirrytään ilmastoihin. Tavoitteena on, että opettaja voi tökätä sormensa mihin tahansa pisteeseen maapallolla, ja opiskelija osaa kuvata paikan ilmaston vaikka ei ole moisesta kolkasta koskaan kuullutkaan. Biologiassa päästään vihdoinkin eroon risteytystehtävistä, ja siirrytään mutaatioihin. Torstaina iittiläiseen metsään aamuvarhaisella (koivujen mittausta ja lehtinäytteitä). Illalla sitten reaalikokeiden arvostelua. Perjantaina aamulla paikalliseen metsään, sitten hieman reaalikokeiden arvostelua ja suunta kohti Turku. Mussukka raataa töitä lauantainakin, mutta eiköhän sitä laatuaikaakin löydy. Maanantaina taas maastöitä, opetusta, maastotöitä, opetusta... Sitähän se elämä on. Jos välissä ehtisi lukemaan jotain, oppimaan uutta. Egyptistä vaikka. Pari Ebytgin historiikkia odottaa tuossa lukijaansa.

Tänään piti mennä Kaken kanssa katsomaan pahaa poppia. Tässä kirjoituspöydän ääressä tuli vaan istuttua. Katin kanssa oli taas tänään tosi mukava jutella. Kiitos Kati.

21.9.2005. Kisuista ja Epusta

Kisuista kysyttiin. Tuo ruskea pitkäkarvainen tapaus on Doris joka oli osa perhettäni vuodesta 1991. Doris kuoli äkilliseen hermostosairauteen 17.3.2003. Ruskea lyhytkarvainen on Minni, joka tuli perheeseen muutama vuosi myöhemmin, joskus 1990-luvun alkupuolella. Minnin omistaja muutti ulkomaille, ja Minni sai meiltä hoitopaikan. Minni on persoona, joka ei tuhlaa aikaa: Minni juoksee nukkumaan. Minnin mielestä vesi on parasta tuoreena, joten se juo hanasta silloin kun hanan avaamiseen kykenevä toimittaa tarpeitaan pikkulassa. Vaalea pitkäkarvainen norjalainen metsäkissa on Luna Luminosa, joka otettiin Doriksen kuoleman jälkeen. Luna ja komea mustavalkoinen Eppu viettivät häyönsä Imatralla, minkä seurauksena Lunan synnyttämisen aika tuli 24.12.2004 n. klo 11.00. Ja hän synnytti kolme pentua: ensin pieni Luca-poika, sitten pulskea Linda ja lopulta Lara. Tummin karvakasa on snautseri Eppu. Eppu on Tsekeistä lentänyt komea poika jonka toinen kives jäi laskeutumatta. Eppu tuli siksi meille. Menetin koko pesueen avioerossa 12.3.2005, enkä ole nähnyt niitä sen jälkeen.

22.9.2005. Ohi on!

Yoyo-kisojen valvonta oli positiivinen extreme-kokemus. Tulin saliin klo 8.45 ja poistuinkin sieltä 15.03. Aikaisempi 260 minuutin koevalvontaennätykseni meni siis kirkkaasti rikki. Pahin vaihe oli klo 12.30-13.30, jolloin olin täysin hapoilla. Loppu meni nirvanassa. Suoritusta helpotti se että olin kusettaja ts. se joka käyttää kokelaita tarpeillaan. Myös kysymyksiä riitti ja paperit lentelivät, joten kovin kummoisia toveja en paikallani istunut.

Elokuu 2005

1.8.2005. Ekstaasissa!

Ei pysty kirjoittamaan. Romanttinen hupsu. Tyhjä olo. Täytyminen.

*Sä tuut, sä meet, sä kahjoksi teet, mun pään kun jään, sua ihmettelemään, oijoi, oijoi
Sä tuut, sä meet, sun kissanaskaleet, kun keinuu, täytyy, kaivaa savukkeet, esiin, mä teen niin
Villi ja viilee ja vaarallinen, sä herätät henkiin mun eläimen, kissanainen
Sä tuut, sä meet ja taivaankappaleet, sinkoa, pian irti radaltaan, ja maa, vavahtaa
Sä tuut, ja suut, jo alkaa supattaa, ei onni hylkää, tänään rohkeaa, jaa jaa, ei kukaan sua kesyttää saa
Villi ja viilee ja vaarallinen, sä herätät henkiin mun eläimen, kissanainen
Villi ja viilee, viekas ja notkee, minua härnä, mun systeemit sotkee
Et etsimään tullut, sä kesyttäjää, en tiedä saako sua ees, silittää,
vaarallista elämää, mun yhtä, sun yhdeksää, kissanelämää
Sä tuut, sä meet, mut kahjoksi teet, kissanainen*

Aki Sirkesalo: Kissanainen

1.8.2005. Tomun laskeuduttua

Entropia murentaa maailmaa. Niin siitä tulee täydellisempi. Emme voi entropiaa pysäyttää, emme edes hidastaa sen vääjäämättömyyttä. Omilla virheillämme voimme sitä kyllä jouduttaa. Joskus rapistuminen tulee pisteeseen, jossa on tehtävä raju päätös. Korjataanko pienten virheidensä ja eletyn elämän rappeuttamat rakenteet vai räjäytetäänkö

koko roska? Rapautuneet pilarit näyttävät kauniilta, mutta saattavat olla petollisen epävakaita. Rauniot on purettava, jotta voin rakentaa uutta. Joskus rauniot täytyy räjäyttää itse, yleensä likaisen työn tekee joko sattuma tai rakas ihminen.

Kun oman elämäni tomu laskeutui, näin rakkaimman ihmisen selän katoavan horisonttiin. Raunioille on noussut uusi, entistä vahvempi rakennus. Ovella seisoo kaunis hahmo. Uusi ihminen elämässäni, mutta niin omituisen tuttu. Niin kiehtova.

3.8.2005. Latistajat latistukaa!

Piti taas eilen törmätä sen yhdeksän sortin latistajiin prkl... Mistähän tulee oikeus pakottaa ihmiset muotteihin? "Olet samanlainen kuin kaikki muutkin, kyllä minä tuon ihmistyyppiin tunnen". Katsokaapas latistajat ympärillenne niin huomaatte että keskiarvojen ympärillä on aina jakauma. Luonnontieteen opinnoista on ainakin se hyöty ettei tee mieli tappaa yksilöllisyyttä joidenkin helvetin keskiarvotyypittelyjen alle. Latistajavesittäjät alas! Pakko kai fanittaa Saarisen Esaa.

Kiitos Kati kivasta yökeskustelusta. Toivottavasti sellaisia öitä edessä vielä tuhansia.

9.8.2005. Alustuksen jälkeiset

Pienoisesta loppukesän flunssasta huolimatta varsin miellyttävä päivä. Kiirettä tosin pitelee tutkimusrintamalla... Mutt mää en välit, jumalaut. Vietetään sitten ilta puun juurella jos asiat niin vaativat. Viikonloppuna kävin Iitissä mummon ja vaarin bileissä. Vaari täytti jo 81 - ja fanituksen eikun vain lisääntyy. Vaarin kanssa on ollut aina kivaa, varsinkin autoilleessa. Vaarilla on tapana kommentoida kaikkia ympäristön tapahtumia, mm. varoittaa tien laidalla astelevaa pulua: "Älä tule lupu alle". Herätyskellon tikitys ja vaarin khorrrppuuuu...-kuorsaus ovat lapsuuden tärkeimpiä muistoja. Papinkalliolla on ollut aina hyvä olla. Kiitos kivoista hetkistä Sylvi-mummu ja Vilho-vaari!

Kompuutteri tilttasi viikonloppuna, ja kovo piti alustaa. Ohjelmia (kaikki laillisia) alkaa olla jo niin paljon, että niiden uudelleenasettamiseen kuluu muutamia vuorokausia. Karmeaa huomata, miten riippuvaiseksi olen tullut koneesta ja nettiyhteydestä. Ensimmäiset oireet huomasin jo kolme vuotta sitten kun tein lukioon päivänavausta. Muistin että Markus Kajo on kirjoittanut jotain aiheeseen sopivaa, ja hiippailin kirjahyllyn eteen. Paniikki! Mihin tähän hyllyyn kirjoitetaan hakusana? Miten tästä voi mitään löytää? :)

9.8.2005. Katin kulta

Sanoilla on ihmeellinen voima. Sain Katilta tekstarin. Kolme riviä tuossa tieturin ruudussa ja olen täysin sekaisin. Työnnän kännyn syrjemmälle, otan sen taas esiin, siirrän sen papereiden alle, otan sen taas esiin... Ihme donna olet. Kiitos Kati!

Sinkkuelämistä suoraan poimittua: "One woman's trash is another's treasure". Hmm...

18.8.2005. Huumoria

Kaksi Irakilaisperhettä muutti Helsinkiin. Perheitten isät löivät vetoa siitä, kumpi olisi stadilaisempi vuoden kuluttua. Vuoden kuluttua isät sitten sattumalta kohtasivat kadulla ja toinen tervehti toista iloisesti suhteellisen varmana voitostaan: Helou! Tulin tos just handelista, ku piti kato ostaa pari flindaa bissee ku tänään tulee kato Suomi-Svedu lätäkämatsi illalla. Johon toinen vastasi: Painu sinä rätipää vittuun!!!

Ja mitä viinaan tulee niin sitä ei pidä ottaa.

18.8.2005. Kiitti mimmit!

Kiitos Hanna ja Marketta! Ystävyytenne kantoi vaikeiden aikojen yli.

20.8.2005. Sorsalle Corollalla

Jes!

Toyotistithan ovat jo ihmislajina aivan eri kehityshaaraa kuin normaali ihminen. Toyotistin elämässä on vain kolme kehitysvaihetta, melkein kuin perhosella konsanaan: Teinikorolla - jormacorolla - pappacorolla.

Toyotalla ajaminen on tiettävästi periytyvä ominaisuus, kuten moni muukin haitta ja häiriö. Tuleva toitsupoitsu imee kaikei jo äidinmaidossa taipumuksensa isiensä synkkään perintöön. "Toiota Korolla!" on monen peräkammariin syntyneen ensimmäiset sanat, ja varmasti myös monen katkerat viimeiset. Toyotien ja itsemurhien suuri määrä Suomessa ei voi olla vain sattumaa.

Toyotamiehen elämässä on kolme huipentumaa: 1) amiksen metallilinan päättötodistuksen saaminen, 2) ajokortin saaminen, 3) oman Toyotan saaminen Muusta saamisesta ei sitten voida juuri puhua. Toyota-Teron loppuelämä kuluukin pääosin saamisen yrittämisessä.

Kun tuo untuvaviiksinen Tero viimein kokee elämänsä täyttymisen -eli saa Corollan-, alkaa armoton Teinicorollavaihe. Missä tahansa on parkkipaikkoja ja nakkioskeja, siellä on lippalakkipäisiä finninaamoja liimailemassa Twincam Turbo Playboy- tarroja aasialaisautojensa ruosteisiin takakontteihin.

Toyotakuskin puberteetin tiedetään puhjenneen, jos Corollaan ilmestyy ikkunoihin tummennuskalvot. Näkösuojilla on tietty tarkoituksensa. Ensisijaisesti pyritään estämään naaraita näkemästä kuinka ruma luuseri se Corollassa oikein metsästääkään. Jos pakkanen ja humalatila ovat riittävät ajamaan naaraan ansaan, niin tämän jälkeen tummennuskalvojen tarkoitus on estää muita huomaamasta että kuinka tavattoman rumaa akkaa Corollaan oikein pukkaakaan. Ruma kottarainen kun viihtyy harvemmassakin pöntössä.

Corollaihminen koko maailma on kovin erilainen. Mikään muun automerkin kuin Toyotan ei tiedetä kulkevan kovempaa pelkällä ratin ja pakoputken pään vaihtamisella. Toyotateini kutsuukin vaihdekepin pään koristelemista "Tuningiksi" ja Bilteman 7000 W TriplaSubwoofereita "HiFiksi" Jatkuva basson löngytys estääkin tehokkaasti Teron kiveksiä laskeutumasta, mistä olkaamme kiitollisia.

Corollamaailmassa kaikki on mahdollista. Koska kaikki maapallon Toyotat ovat samannäköisiä rumia ruosteisia tölkkejä, tunnistaa Corollakansa omansa vain hajun perusteella. Sen takia jokaikisessä Toyotassa on nippu erivärisiä ja -hajuisia "tuoksuvia" kuusia, joiden hajuyhdistelmän perusteella Tero löytää parkkipaikalta aina omansa. (kaikkihan ne ovat Teroja, tai ainakin näyttävät siltä)

Kun usean vuoden onanoinnin ja ringissä syljeskelyn uuvuttamat Terot viimein tulevat keski-ikäisiksi, heistä tulee Jormia. Jormat eivät ole onnistuneet elämässään missään, vähiten autonvalinnassa. Vanhat Toyotat muuttuvat vain uudempiin Toyotoihin. Jormat kulkevat kivipestyissä farkuissaan ja mokkaliiveissään katse alas painuneina vaimonsa takana, viikset supattaen.

Vaimo on aina vaan enemmän vihainen ja kakarat muistuttavat aina vaan enemmän naapurin setää. Jormat ovat luovuttaneet, Jormat ovat harmaata seinätapettia harmaissa Corolloissaan.

Pappacorollat ovat niitä ruskeita tai sapenvihreitä vm. -68 autoja, jotka matelevat savuttamassa aina siellä missä on kiire. Niiden sisällä kituu vihaisia pulisonkipappoja liikennettä ja omaa turvallisuuttaan vaarantamassa. Corollapapat eivät näe, sen koommin kuin ymmärräkään enää mistään mitään. Eläviä ruumiita liikkuvissa ruumisautoissaan. Kumpikin loppusuoralla matkallansa maatumiseen.

Prof. Repe Rääväpärstä, karvanoppakäyttätymistieteen laitos, Orpa Kytsässä –osasto

26.8.2006. Heliä!

Ettei Heli vallan unohtuisi, tässä taas mielihotetta:

Vinkei yksinäisil naisil 4

Sit ko sul see miäs jo o.

Pirä privat pelle-showt hänel sillon tällö.

Silut hänen tukkatas nii et pälvikalju alkka.

Pirä Biltema- ja Motoneti-luettelo käre ulottuvil.

Virkka play-offseihi kaksmetrinen kannustushuiv

ja an lupa karotta.

*Ol see verra hull, et miäs voi kavereilles kehuta:
see hautto muni mun karvlakis uunim pääl.*

*Näyt orvoki ja lemmiki ja
strasseltuko ristetykselt.*

Hanki anopisilmäfarisep piilolinssi.

Heli Laaksosen runokokelmasta Raparperisyran

26.8.2005. Musta tuntuu!

Jahas! Tylsämpulstea päivä alkaa kääntyä kalkkiviivoille. Taisi keikahtaa selälleen tosin jo kolmisen tuntia sitten. Olen pahoillani Suomen Akatemia ja minuun luottaneet veronmaksajat - minusta ei tule isona (huippu)utkijaa. Mieli halajaa nuorten aikuisten pariin. Opettamaan ihmisiä joilla on aikuisen aivot mutta lapsen kokemusmaailma. Ei estoja, mieli täynnä elämää. Mutta voin lohduttaa teitä veronmaksajat. Mix lukiossa antaa rahoillenne paremman vastineen kuin Mix universtaassa. Tutkimista en aio silti lopettaa koskaan. Sitä varten on perustettu Pikkupoikabiologit. Hmm...jospa kaivaisin hyllystä taas Gerald Durrellin kirjat. Ja elämäkertakin on vielä lukematta.

Yritin patistaa Katin nukkumaan ja jäin yksikseni yökukkumaan. Tuskin Katikaan hetikohta nukkui. Saattoipa kupehtia hänkin suden hetkeen. Kiltit tytöt sensijaan olivat silloin jo tirsamaassa ;) Pian on taas viikonloppu ja etäsuhte muuttuu keskimääräistä pidemmäksi lähisuhteeksi. Ja musta tuntuu hyvältä. On vaikea kuvata sitä miten hyvältä tuntuu kun jokin taas tuntuu joltakin. Elin ainakin kymmenen vuotta tuntematta mitään. Syy ei ollut minussa eikä läheisissäni, vaan pahansuovassa riivaajassa, Keskipäivän Demonissa. Helvetin hyvä että olen saanut sen ystävien ja ammattitaitoisten auttajien avulla nitistettyä. Tulevana viikonloppuna herään, ja Kati hymyilee unisena vieressäni...ja se tuntuu.

26.8.2005. Latua!

Äiti opetti: "Ensin ihmiset ja sitten vasta sinä". Sitä ohjetta olen noudattanut, ja tässä sitä ollaan. Paikallaan. Jämässä. Napeksessa. Miten pääsee eroon liiasta hyvydestä? Miten välttää ylitsetursuava nöyristely? Mitä tehdä kun ei pääse kadulla eteenpäin ihmisiä väistellessä? Kiltteys - se on nykyisin luokiteltu yhden sortin luonnehäiriöksi!

Koulun hiihtokilpailuissakin minä olin aina viimeinen.

*Tai oisin minä ne hiihtokilpailut voinut joskus
voittaaakki, mutta millä helvetillä siinä hiihrät, kun
piti olla yhtä mittaa latua antamassa.*

Kyllä jämtti on näin.

Timo Koivusalo: Pekko Aikamiespoika -kasetti

Pekko Koivusalo on fiksu mies. Ja tokihan muistamme että Kuurankukka on hänen biisinsä. Radioääni: "Joel Hallikainen esittää laulunsa Kuurankukka". Koivusalo: "Silloin vasta kansa kohahtaisi jos sanottaisiin että Katri-Helena esittää kappaleensa Finlandia." Kimpassa tehdään ja porukalla mennään!

26.8.2005. Perkeleen ruma sana kauneimmasta

Kuuntelen Ismon oivaltavaa biisiä samalla kun mietin mistä ne myrtsit slaavit sen sanan keksivät.

Jos sais heittää ärrän, ässän, koot ja aat ja uun vittuun - tekisin sen heti!

Repisin ja rutistaisin sanahirviön ruttuun - tekisin sen heti!

Pahan sanan surmaamalla huolet hukuttaa jos vois - tekisin sen heti!

Liian paljon kaunista kai kuolis silloin pois - sana, pelkkä sana!

Parempi vois olla vaikka liivi taikka laavu

suomi taikka suudelma, ilta taikka aamu.

Kirosanan kaltainen on lempi pohjoinen.

Rakkaus on ruma sana, kaipaus soi kauniimpana.

*Rakkaus on ruma sana, runojen raiskaus.
Jos sais kerran reissullansa rakkaudesta ruikuttaa - tekisin sen heti!*

*Muttei ole enää sanaa käytän rivii kauniimpaa - tekaisin sen heti!
...sana mikä sana!
Pelkkää syvää tunnetilaa, hyvää hekumaa, sana mikä sana!
enää tarvitse ei valaa lemmenvaloja.*

*Joudutaan ja juostaan pitkin onnen saloja.
Kirosanan kaltainen on lempi pohjoinen.
Rakkaus on ruma sana, kaipaus soi kauniimpana.*

*Rakkaus on ruma sana, runojen raiskaus.
Rakkaus on ruma sana, kaipaus soi kauniimpana.*

Ismo Alanko: Rakkaus on ruma sana (Levyllä Pulu)

Mietin tässä aamuyön tunteina sitä, ansaitseeko rakkaus sittenkään kauniimpaa sanaa. Mitä rakkaus on? Onkohan kukaan koskaan aikaisemmin sitä pohtinut? :) Miten rakkaus eroaa tottumisesta? Siitä että on ollut tapana katsella tietynoloista ihmistä keskimääräistä lähempää ja useammin. Onko rakkaus vain evoluutiossa kehittynyt peukalosääntö? Peilisolujen heijastusta kaikki tyynni? Taas kaivan esiin tämänhetkisen raamattuni; Timo Koivusalon elämäkerran Koomikon kyneleet. Ja kas, sieltähän se vastaus löytyy. Koivusalo siteeraa Korkeaa veisua (kai hieman virheellisesti?) ja toteaa: "Kilvoitelkaa toistenne kunnioittamisessa", Rakkaus on kunnioittamista - ainakin. Ja sitä kauniimpaa sanaa, kaipausta. Ja hyvää hekumaa. Minulla, tässä, nyt, paljon.

26.8.2005. Vielä kerran Peri-Heliä (Up-Heli!)

Aptekin täti

*Aptekin täti ei huvit
tänä mikkä.
Hän murise
sotainvalireil.
Hän katto pahaste
kukkahuivissi muarejakki.
Hän piirtä resepteihi
kirkkovenei.
Vilattais eres hiuka
akkunan taka
see ketuskasvone miäs.*

Heli Laaksosen kokoelmasta Pulu uis

Maanviljeliä

*Maanviljeliä on tänä hyväl pääl
Ajele traktorillas suuri kaunei ympyröi pellol
ja hakke vaimon kattoma.*

Heli Laaksosen kokoelmasta Pulu uis

26.8.2005. HuoltoMix

Tästä tulikin huoltopäivä. Siivoan, tiskaan, pesen pyykkit ja järjestän paperit. Kolmesataa koivuntaimea Iitissä saa odottaa hyönteislaskijaa huomiseen. Kati tulee vasta illalla, ja olen siihen mennessä hyvinkin valmis - mittarintoukkien lukumäärät on kirjattu vihkoon ja jopa läppäriin saakka. Tulokset näyttävät aina vaan monimutkaisemmilta. Alkuperäinen kysymys oli: miten (keko)muurahaiset vaikuttavat koivun taimien menestykseen ja kasvuun? Korkeasti tieteellinen vastaukseni tällä hetkellä on: se riippuu niin monesta tekijästä, ettei minulla ole asiasta harmainta aavistusta - eikä tule.

Vaan hitto viekään! Tänään saan ensimmäistä kertaa kasaan toimivan 5.1 -äänentoistojärjestelmän. Käytännön tilaratkaisuiden takia systeemi ei tosin ole aivan perinteinen. Etukaiuttimina on alustalla nököttävä Tannoy Fusion 2 -pari, ja takana lattialla seisova Tannoy Fusion 4 -pari. Kai se toimii niinkin että isot pöntöt möyryävät takana? Etukaiuttimien ja Tannoy Fusion Centre -keskikaiuttimien välittömässä läheisyydessä murisee kuitenkin Audio Pron palkittu subwoofer. Vanha Yamahan viritinvahvistin sai väistyä, ja otin tilalle korealaisten pikkulapsien näppärästi kyhäämään ProCasterin halpatuotantolaitteen. LOTR saa toimia lauantai-iltana testimateriaalina.

27.8.2005. Taas venähti ilta...

Muutama tunti ja pitäisi taas ajella Iittiin. Vaikka kenttähommat kohta helpottavat, Iitin reissut eivät tule yhtään vähenemään. Suunnitteilla on nimittäin kirja Iitin luonnosta. Ippo toimii realistina ja minä idealistina. Tarkoituksena on kerätä kaikki materiaali kuvia ja kartoituksia myöten itse ehkä kolmen seuraavan vuoden aikana. Iitti on erityisen tavallinen kunta eteläisessä Suomessa. Luonnossa ei ole mitään erityistä. Opuksen perusajatuksena onkin juuri se - miten paljon inmeellistä niin tavallisesta alueesta voikaan löytää. Bestselleristä ei ole kysymys. Kulttuuriteosta ennemminkin. Bestseller on ajatuksissa kyllä; kirjoittamista vaille valmiita ideoita riittää useampaankin teokseen. Jaaha, jos painuisi tirsamaahan, niin jaksaisi tehdä hardcore-tiedettä, ja viihdyttää illalla viehättävää daamia.

Naapurin runoilijapoika kotiutuu jo ryyppyreissultaan. Pienemmällä pojilla on jotain paukkuja - markkinoilta kai ostettuja. Jossain lähiasunnossa tunnutaan viettävän eroottisesti latautunutta yötä. Joku kävelee kovaäänisesti hyvässä seurassa (=yksin) mesoten pihalla. Kasvukeskuksen yö tuntuu olevan täynnä elämää. Jos sittenkin lukisin vielä jotain...

27.8.2005. Mix?

Jaa että mistäkö tuo erikoinen mixi-juttu tulee? Noh, minua kutsuttiin jo Airamien kokoisena Miksiksi. Olen kerta Mika. Myöhemmin jotkut pissikset alkoivat kirjoittaa se äksällä. Mixu on useimmissa webfoorumeissa varattu, joten ryhdyin käyttämään nickiä tiedon valtavylyllä asioidessani muodossa Mixi tai Miximixi. Joskus perään piti liittää vielä syntymävuosikin että saatoin loggautua. Elämän mylleryksissä ystäväpiirissä tapahtui samoihin aikoihin huomattavaa eskaloitumista, ja uusien ihmisten myötä minua alettiin hellitellä nimellä Mixi. Joitain kuukausia sitten itseään intelletkuellina pitävä, ennaaikaisista vaihdevuosista kärsivä kolmekymppinen kirjaston täti kertoi ystävälleni, että jokaisen ajattelevan naisen tulisi kavahtaa aikuista miestä joka käyttää nimessään äksää. Tämä sai minut innostumaan. Nyt tungen mixiä joka paikkaan. Ja toden totta - vähemmän törmään ihmisiin joiden pipa puristaa niin että silmämunat paisuvat. Mixi on hyvä intelletkuellinkarkote!

Ja on siinä nimessä vähän syvempääkin. Miksi on se kaikkein perimmäisin kysymys. On taitaa olla se perimmäisin vastaus (?)

30.8.2005. Dodi!

Iitalukio alkoi vihdoinkin eilen. Ei voi mitään, tutkimuskesän jälkeen se oli kotiinpaluu. Voi kuinka mie piän!

Heinäkuu 2005

20.7.2005. Juskushan tämä on aloitettava...

...joten aloitetaan nyt. Takana pitäisi olla yksi vaikeimmista päivistä (ex-hääpäivä), vaan olikin yksi parhaista. Se tunne kun pallean alta kouristaa ja koko kehossa tuntuu sähköistä värinää. Siihen tunteeseen tarvitaan kaksi osapuolta, ja minä todella toivon, no, tavallaan tiedän että Hän tahollaan tuntee samoin. Katsotaan mitä tulevaisuus tuo.

Pitäisi nukkua, mutta en pääse eroon *Blue Yodlen* levystä. Kouvolalaista kantrirockkia. Taisi olla ensimmäinen livekokemukseni. Iitin yläasteelta lähdettiin Kouvolan amikseen avoimien ovien läpi. Lauantai - ei voisi vähempää kiinnostaa. Lumoutuneena sain kuitenkin tuijottaa kun uljas, kireisiin mustiin vaatteisiin pukeutunut blondi lauloi lähes tyhjälle salille helisevien kitaroiden säestämänä...More, more! Kirjastosta lainatun CD:n kansi kertoo että hänen nimensä on Anna Paatelainen, ja että hän on juuri sen näköinen kuin pätkivä muistikuvani uhosi.

Uni ei tule. Luen Kurt Cobainin elämäkertaa. Tuokohan se toivoa vai viekö viimeisenkin?

20.7.2005. Kurt Cobain

...sai kilpailijan Heli Laaksoesta. Miten Helistä voi olla pitämättä?

*On päivi ko mää tahro sunt kokonas
ja päivi ko mää tahro sunt kaikkines päivines
ja muit päivi on kans, ettet peljästy*

Heli Laaksonen, ote runosta Halohakkaajam puhelin on kii

Lupas viärä munt kattoma virtahevoi.

*Santtiolahre laskuojam pual niit o ain ollu,
enk mää sitä ol tiänny?*

*Enssi näkky, et mittä ei näy,
mut ko mene polvilles ja haista levä ja kaisla,
Otta näkinkenkän kättesäs ja kurkka sisäl,
niit löytäki.*

*Kuare al hee ova, toisis on kaks,
kyljityste makkava ja morjenstelevakki,
jolloiva ol unes.*

Ketä sanos et miähi ei voi luatta?

Heli Laaksonen, Miähe Sana

23.7.2005. Turkuun

Tulipa lisättyä muutama kuva albumiin ennen lähtöä Turkuun. Toivottavasti kuvia kertyy lähitulevaisuudessa enemmän. Sen takaamiseksi hankin järkkärirunkojen rinnalle Canon Digital Ixus 700:n. Se kulkee näppärästi vaikka rintataskussa, joten en enää pysty perustelevaan itselleni kameran makuuttamista laukussa. Ja länttä kohti...!

26.7.2005. Hiljaa rakkaudesta

Ilta on jo kääntynyt aamuksi ja minä vain pohdin elämän kiemuroita. Toiset rakastuvat, toiset etsivät ikuisesti. Optimistit pettyvät, pessimistit ilahtuvat. Yksi odottaa tulevaa, toinen elää menneessä. Joku muistelee hautajaisia, toinen odottaa sellaisia. Ystävät palaavat häämatkalta, toiset eroavat. Rakennusmiehet saapuvat töihin, me kaksi kietoudumme toisiimme. Ja me kaikki pelkäämme että tämä mylly joskus päättyy.

Monet polttavat röökin täyttymyksen jälkeen, me kuuntelemme RHCP:tä. Onko se oikea tapa pyöriä myllyssä?

Olen onnellinen. Rakastunut kuin pieni orava. Kyllä kulta, sanon sen Sinulle ääneen kun aika koittaa. Sanon sen hiljaa. Niin että kaikki vaikenivat sen kuullakseen.

26.7.2005. Nukkumasa ei tuu!

Ei Mattia näy. Merviä en oikeastaan edes kaipaa. Masalla on aina joskus logistiikkaongelmia, eikä kamu jouda näille nurkille ajoissa. Juhannuksenkin olin ihan kiltisti kotona, mutta Mattipa oli päättänyt vetää läpät. Oli hukannut hiekkasäkkinsä ja oksensi tyynylleni. Tuli uneton Klaukkalassa mittuna. Vaan missä se itäsaksalainen nyt, tavallisena tiistain vastaisena yönä? Armaani suuttuu kun kuulee että olen yksin valvonut.

Maaailma keikahti muutenkin. Ensin katselin U2:n Slane Castle liveä ja silmäilin Metallica-kirjaa "So What!". Sitten luin Bonon haastattelun ja kuulostelin samalla Metallica'n Helsingin keikkaa. Mixmaailma kieroutuu aamuyöllä entisestään. Taidan laittaa Flean läpeensäkäyrän beissisaundin möyryämään Gradoissa. Funk me peipe!

26.7.2005. Se...

...niistä yöunista. Täytytynee pyörittää tilasto-ohjelmia tokkurassa, katsoa sitten lyhyet painajaiset ja ihmetellä

iltapäivällä miten hienoa tiedettä on syntynyt. Joillain koivuilla muurahaiset kasvattavat kirvoja niin että koivureppanat ovat kuoleman kielissä. Vieressä saattaa olla koivu jolla ei ole kirvan kirvaa, mutta ei muurahaisiakaan. Tämän koivun lehtiä saattavat syödä lehdenkertajatoukat - tai sitten ei. Läheltä löytynee myös taimia joilla on muurahaisia, mutta ei mitään muita hyönteisiä. Tälle ei tahdo löytyä oikein mitään selittäjää. Äkkinäisempi keskiarvon laskija saattaa tässä melskeessä haksahda. Ekologisten julkaisujen kirjoittaminen onnistuu ainoastaan ilman aivoja - ei piä mietti!

Ehkä parempi pohtia jotain innostavampaa...

26.7.2005. Lisää Heliä peliin!

Maamyyr-onetoine

*Ainult kakaralt tul Järvempääst sähköposti:
Hei isä, mä sai hommi maarakenusfirmast.
Palkka ruppe juaksema kahre vuaren koeaja jälkke
ja pomoki luatta: kysys heti piänt vippi.
Tervessi tutuil ja hutsuil. Valtter.*

*Eks-vaimolt tul kort:
Tervehrys talvisest Lapperannast!
See Ooppelmyyjä o juur nii miäs ko mää meinasinki.
Ei pal nukkuman kerkki.
O muute kuulemma ollu sul kapiaisen sotaväes.
Pärjäilemissi. Elina.*

*Pisneskaveri, lukihäiriöine kurjelurjus pist tekstiviästi:
Honma kusee. Hautoomo romathi. Munat menvät lyytyn.
Kenen sen vakutuksen piti otaa?*

*Myyr purist piänem pääs suurin kouris.
Nyy mää myy maan.
Puutarhuri ään kuulus alas saak ja sai myyrä jaksama:
Muistakka tämä. Myyr ei luavut. Ikä!*

Heli laaksonen, Maamyyr myys maas (Kokoelmasta Pulu uis)

26.7.2005. Osattiin sitä ennenkin!

Jura-vuoristosta on löydetty 28 000 vuotta vanha kivinen dildo. Esine on oikeaoppisesti 20 cm pitkä ja 3 cm leveä. Eiköhän tämä pese Lindforsin kärmekset mennessä. Kivifallosella on selvä symbolinen merkitys joten jo ainakin tuolloin seksi on ollut paljon muutakin kuin lisääntymistä. Naisten vai miesten seksi? Vai molempien? Hmm...kiintoisaa.

26.5.2005. So What!

Metallican *Cunning Stunts* VHS kului puhki, ja päätin sijoittaa DVD-versioon. Ja voi hyvänen aika. Tästä ei populaarimusiikki parane. Metallican soundi oli vuonna 1997 paljon nykyistä pehmeämpi ja Jason Newstedin basso tuntuu sopivan siihen erinomaisesti. Trujillo puolestaan pieksee hienosti mukana tässä nykyisessä metallisemmassa soundimaailmassa. Äkkinäisempi voisi kuvitella ettei Metallicalla ole mitään yhteistä Aulikki Oksasen runojen kanssa (joita silmäilen tässä samalla). Vaan eihän ole yhteistä Kossulla ja Jahvallakaan, ja silti niitä lotrataan keskenään sekaisin. Jos vielä illalla ihmetelisin Madonnan *Ciao Italian*, niin olisi pläjäystä yhdelle päivälle.

Huomenna täytyy rientää taas maastotöihin. Iittiläiset muurahaiset eivät voi elää ilman minua. Lastaan mukaan 35 000 euron arvosta tutkimusvälineitä ja ajan 150 kilometriä (40 senttiä kappale veronmaksajille) Iittiin. Sitten lasken koko päivän ajan kuinka monta murkkua kiipeää puuhun. Illalla käyn vaarin 81-vuotiskahvilla ja sitten ajan taas 150 km takaisin. Joskus tuntuu että veronmaksajien rahoja voisi käyttää muuhunkin.

27.7.2005. Pisarat

Märkä metsä. Kuusen neulasista roikkuu isoja pisaroita. Murkut möllöttävät kekonsa uumenissa. Auringon säteet muuttavat ikivihreyden saduksi. Jossain toisaalla yksinäistä murkkututkijaa kaivataan:

*Oo siellä jossain mun
Sanot, että joskus vuosien päästä
meillä on aikaa niin paljon
että voidaan heittäytyä siihen kellumaan
Viedään kaksoset Turun linnaan
ja katsellaan ohi lipuvaa ruotsinlaivaa
Se on matkalla Tukholmaan
kannella muitakin, joilla on aikaa*

*Odotanko turhaan sua sittenkin
Mitä jos vaan käy niin kuin muillekin
Välimatka piinaa ja painaa mua
kuka päättää, ketkä saa onnistua
Oo siellä jossain mun*

San. Paula Vesala, Mira Luoti

27.7.2005. Eieimeeiollaapinat!

Evoluutiobiologia on ollut minulle tärkeää jo varhaisista teinivuosista. Nyt opettajana siitä on tullut vielä tärkeämpää - ei vähiten siksi että evoluutio lienee yksi väärinymmärretyimmistä tieteen alueista. Tänäpäin sain taas törmätä omasta mielestäni fiksujen ja koulutettujen ihmisten sivistymättömyyteen. Aina sitä samaa paskaa vahvimman oikeudesta ja heikkojen sortamisesta. Grrrr...

Aluksi oli vain kaloja vedessä, mutta sitten ne kyllästyivät siihen kun siellä ei voinut edes kulauttaa kitaansa isoa tuoppia ja ne päättivät nousta maalle ja muuttuivat sammakkoeläimiksi. Sitten fiksuimmat sammakkoeläimet tympiintyivät rämpimään liejussa varpaat aina märkinä ja rupesivat matelijoiksi. Jossain vaiheessa joku kekkasi että tissit olis tosi kivoja kapistuksia ja niin nisäkkäät ilmestyivät maailmaan. Nisäkkäistä fiksuimmat kiipesivät puuhun suojaan leijonilta ja niistä tuli apinoita. Muutama miljoona vuotta sitten yksi apina kyllästyi loputtomaan banaanien mussuttamiseen ja päätti lähteä savannille katsomaan olisko siellä paremmat bailumestat ja siitä tuli ihmisen ensimmäinen esi-isä. Jossain vaiheessa joku sitten hoksasi että kun ottaa maasta kiven ja humauttaa sillä kaveria kalloon, pääsee lauman kingiksi ja pankolle kaikkien parhaan näköisten muijien kanssa ja niin siinä sitten oltiinkin jo otettu sivistyksen ensi askeleet.

Oheinen teksti on Esko Valtaojan palkitusta kirjasta. Valtaoja on käyttänyt tätä esimerkkinä opettaessaan vaasalaisille sivareille, mitä evoluutio EI ole. Tämä on valitettavasti tavallisin käsitys evoluutiosta: kehitys yksinkertaisimmasta ötökästä kehittyneimmäksi, ihmiseksi. Ja kaikki tämä heikompia polkemalla. Lukiossa olemme usein aloittaneet evoluution opetuksen tällä tekstillä. Sitten tutustumme omaan oppikirjaamme, ja kappas, muutamaa kaksimielisyyttä lukuun ottamatta tekstit ovat käytännössä identtisiä. Oppikirjojen uudistamisen aika olisi ehkä jo...

Darwinin hännystelijät ottivat 1800-luvun lopussa epähuomiossa käyttöön arvoladattuja käsitteitä, kuten ”vahvimman selviytyminen”, ”olemassaolon taistelu” ja ”kehitys”. Evoluutiolla ei kuitenkaan ole arvoja, ei päämäärää. Evoluutiossa ei ole heikkoja, eikä vahvoja. Evoluutiossa ei ole päämääränä selviytyä. Ainakaan evoluutiossa ei ole hyvää eikä pahaa. Ei oikeaa eikä väärää.

Paras evoluution perusoppikirja on minusta *Freeman & Herron: Evolutionary Analysis*. Evoluution historia on täynnä erimielisyyksiä. Näistä kertovat mm. *Ruse: The Evolutionary Wars* ja *Bowler: Evolution; The History of An Idea*. Aluksi pääosa kädenväännöstä käytiin kristittyjen ja ateistien välillä. Turhaan, kuten *Ruse: Can Darwinian Be Christian?* rivien välissä kirjoittaa. Kiista huipentui ns. Daytonan apinaoikeudenkäyntiin, jossa evoluutiota koulussa opettaneelle bilsanmaikalle näytettiin oikeudessa vihreää valoa. Tästä Antti Syrjäniemi (ei Hiski Salomaa kuten yleisesti luullaan) teki kappaleen Daytonian apinajuttu (eieimeeiollaapinat!). Myöhemmin kreationismi (Raamatun luomiskertomuksen plusmiinus kirjaimellinen tulkinta) joutui USA:ssa umpikujaan, ja piti kehittää uusi. Tästä kertoo mm. *Scott: Evolution vs. Creationism*. Tämä niin sanottu ”Intelligent Design” liike väittää että elämä voidaan osoittaa suunnitelluksi, mutta ei kuitenkaan ota varovaisuussyistä kantaa siihen, kuka tämä Suunnittelija on.

Young & Edis: Why Intelligent Design Fails kertoo, miksi tämä ID on vähintäänkin kyseenalainen aate. Kun Edward O. Wilson kehitti sosiobiologian (*Alcock: The Triumph of Sociobiology*) ja antoi ymmärtää että ihmislouontokin on evoluution tulosta, saatiin aikaan uusi kädenvääntö. Poliittisen vasemmiston mielestä tämä oli täyttä puppua. Nykyisin sama jatkuu evoluutiopsykologian ympärillä. Evoluutiopsykologia lähtee siitä, ettei 10 000 vuoden kulttuurievoluution aikana ole ehtinyt tapahtua juurikaan biologista evoluutiota, vaan käyttäytymisemme on yhä luonnonvalinnan tulosta – sieltä luolamiesajoilta. Evoluutiopsykologia on kieltämättä vielä kyseenalainen tieteenala, mutta erityisesti filosofian saralla ollaan pitkällä. Yksi parhaista kirjoista vapaan tahdon evoluutiosta on *Dennett: Freedom Evolves*. Evoluutiobiologia on kaunista, rakkauden evoluutio kaikkein kauneinta.

27.7.2005. No nyt...

...löytyi pudonnut tervapääsky (*Apus apus*). Meneeköhän loppu työpäivä paapomiseen (terveisiä Suomen Akatemian byrokraateille)? Annan sille sikanautaa ja Cokista. Tyttö tahtoo lentää, antakaamme sille siivet.

28.7.2005. Ihana mies!

Nyt kun olen varattu, Klaukkalan tavoitelluimman poikamiehen titteli siirtyi hieman nuoremmalle. Roccon kiinteään takapuoleen, ylitsepersuavaan lemmenkaipuuseen ja viiltävän terävään sanailuun pääset tutustumaan [täällä](#). Tämä mies puree ja pussaa! Huomaa myös Sting-mallinen hihaton T-paita!

28.7.2005. Pöhnässä

Tuli taas eilen heiluttua myrkkyruiuskun kanssa, joten nyt huippaa. Pyretriinijohdannaisten ei pitäisi vaikuttaa nisäkkäisiin - en siis ole nisäkäs. Sinänsä eiliset myrkytykset olivat turhia, koska myrkkyy tuhoutuu nopeasti auringon valossa. Minä kun oletin pilvisen sään jatkuvan. Tarkoituksena on pitää lehtiä nakertavien hyönteisten määrät minimissään n. 600 koivun taimella. Kun näiden taimien kasvua sitten verrataan sellaisiin taimiin, joita ötökät saavat rouskuttaa rauhasa, pitäisi selvittää näiden ötököiden merkitys rauduskoivulle - eri kasvuympäristöissä. Kirkaalla säällä myrkytykset on tehtävä öisin. Kaikki 600 tutkimuskoivua on saatava myrkytetyksi tuntia ennen auringonnousua. Varsinkin juhannuksen tienoilla aikaa on vain muutama tunti. Siksi olen ajanut kapeita metsäteitä Marcus "Bosse" Grönholmia (ei...lujempaa...Sebastian Loebina) ovi edellä paikasta toiseen, ja juossut metsässä koivun luota toiselle myrkkyyreppu selässä. Ja koko ajan on Darth Vader-mallinen suojamaski päässä.

Kerronpa tapauksen muutamien viikkojen takaa. Kesäilta on kovasti kaunis, autereinen, ja muuan elovenaneito on päättänyt lähteä yöllä poimimaan kukkia metsäniityltä. Hän on tehnyt niistä seppeleenkin oljenväristen kutrien koristeeksi. Yhtäkkiä kuusen takaa juoksee esiin hikinen Darth Vader joka tervehtii metsänneitoa ystävällisesti. Neito säntää kirkaisten karkuun, mutta tunnistaa sitten Darth Vaderin oman kylän tohtorismieheksi. Ujosti kukkakimppuaan heilutellen hän palaa Pimeän Lordin luo turisemaan. Se olisi pitänyt saada filmille!

29.7.2005. Onnestani unta nään

Pessimistin onni on helvetti. Kun pessimisti ihastuu, hän ajaa itsensä epätoivoon. Kun pessimisti rakastuu, hän joutuu paniikkiin. En jaksa enää tätä – orjuuttavaa paniikkia. Tule optimismi, vapauta yksinäinen.

*Mä oon orpona
mutten orjana
miksi itkemään
kun onnest unta nään
tää on aarre mun
siit on puolet Sun
tule tyttö
jaa se kanssani mun*

Orpopojan valssi, J. Alfred Tanner

29.7.2005. Aja vaan Ilpo!

Nyt-liitteen toimittaja päätti halveksua eläintieteilijää ja kysellä häneltä tietosanakirjatietoja. Ilpo päätti antaa samalla mitalla takaisin ja luki toimittajalle [Faktaa](#). Älä välitä Katja, ei Ilpo ole oikeasti paha ihminen. Kyseessä on kuitenkin mies joka kuivattaa villasukkiaan Ladan ikkunan välissä ja tuulettaa renkaiden ääntä kun sadan ampeerin Datsunin tuulettajan hihna ulvoo kirkon kurvissa. Ei, ei sellainen voi olla paha.

29.7.2005. Kiitos!

Aina ei tule kiitettävä ystäviä riittävästi. Tänään kiitän Jussia ja Kakea siitä että he kantoivat minut vaikeiden aikojen yli. Karhunhalaus on korni, mutta ehkä tällainen isokouraisen miehen rehti kädenpuristus on sopivan pidättyväinen. Ja Katia kiitän kiitän siitä että hän on olemassa, todellakin on!

29.7.2005. Kukaan ei voi puolestani nähdä unta...

...mutta unet voi jakaa. Viime yönä seisoin Arkadian yhteislyseon edessä nortti huulesta roikkuen. Sin City elokuvan kuvakieli vetosi minuun, sillä siinä mustavalkoisessa maailmassa elettiin. Hetkessä lihakseni turposivat. Farkkutakki repesi liiviksi ja Leviksistä tuli shortsit. Ojensin nyrkkini ja syöksyin tiiliseinän läpi biologian luokkaan. Sisällä muutuin Arnoldin näköiseksi. Ravistelin betonipölyä päältäni ja katsoin Monicaa silmiin. Monica sanoi ystävällisesti: "Päivää" - kuten hän aina tekee. Sitten aloitin oppitunnin soluhengityksestä. Olisikohan kyse kutsumusammattista?